

УНИВЕРЗИТЕТ У БЕОГРАДУ
Правни факултет
Булевар Краља Александра 67
Београд

ПРАВНИ ФАКУЛТЕТ

ПРИМЉЕНО: 25 DEC 2025			
Орг. јед.	Број	Датум	Вредност
02	809/22	—	—

ИЗБОРНОМ ВЕЋУ ПРАВНОГ ФАКУЛТЕТА УНИВЕРЗИТЕТА У БЕОГРАДУ

Декан Правног факултета Универзитета у Београду, на предлог Изборног већа Правног факултета Универзитета у Београду од 27. октобра 2025. године, донео је одлуку о расписивању конкурса за избор у звање и заснивање радног односа на радном месту једног наставника у звању доцента за Грађанскоправну ужу научну област – предмети: **Породично право и Медицинско право**, на Правном факултету Универзитета у Београду. Конкурс је објављен у „Службеном гласнику РС“, бр. 95/2025, од 31. октобра 2025. године и у публикацији „Послови“, бр. 1170–1171, коју издаје Национална служба за запошљавање, од 5. новембра 2025. године.

На седници од 27. октобра 2025. године, Изборно веће Правног факултета Универзитета у Београду, на предлог Катедре за грађанско право, одредило је петочлану Комисију за писање извештаја о пријављеним кандидатима у следећем саставу: *др Дејан Ђурђевић*, редовни професор Правног факултета Универзитета у Београду (председник комисије), *др Марија Караникић Мирић*, редовна професорка Правног факултета Универзитета у Београду, *др Милош Живковић*, редовни професор Правног факултета Универзитета у Београду, *др Марија Драшкић*, редовна професорка Правног факултета Универзитета у Београду у пензији и *др Гордана Ковачек Станић*, редовна професорка Правног факултета Универзитета у Новом Саду у пензији.

На конкурс су се пријавиле две кандидаткиње, и то *др Ивана Бараћ Миловановић* и *др Снежана Плавшић*. Након што је прегледала пријаве на конкурс, биографије и конкурсни материјал који су доставиле обе кандидаткиње, Комисија има част да Изборном већу Правног факултета Универзитета у Београду поднесе следећи:

ИЗВЕШТАЈ

1. ИВАНА БАРАЋ МИЛОВАНОВИЋ

1.1. БИОГРАФСКИ ПОДАЦИ

Ивана Бараћ Миловановић рођена је 9. августа 1994. године у Приштини. Завршила је Девету београдску гимназију „Михаило Петровић Алас“ (друштвено-језички смер) са одличним успехом.

На Правни факултет Универзитета у Београду уписала се школске 2013/2014 године, на коме је и дипломирала 6. септембра 2017. године са просечном оценом 9,43. У току основних академских студија била је похваљивана као одлична студенткиња, од стране Правног факултета Универзитета у Београду, а била је и стипендисткиња Министарства просвете, науке и технолошког развоја Републике Србије.

Мастер академске студије на Правном факултету Универзитета у Београду – Грађанскоправни модул, Под-модул Права детета уписала је школске 2017/2018 године. Положила је све предвиђене испите: Нови и реформисани институти породичног права (оцена 10), Медијација (оцена 10) и Насиље у породици (оцена 9). Одбранила је мастер рад под називом „Положај жене у вези са материнством и рађањем у домаћем и упоредном праву“ (ментор проф. др Марија Драшкић, друга чланица комисије за одбрану проф. др Љубинка Ковачевић), дана 30. септембра 2019. године са оценом 10,00.

Уписала је докторске студије на Правном факултету Универзитета у Београду – Грађанскоправна ужа научна област, модул II (обавезни предмети: Породично право, Наследно право, и Општи део грађанског права) – школске 2019/2020 године. Испит из предмета Методи научно истраживачког рада и вештине положила је и одбранила приступни рад под називом „Прекид трудноће: нове тенденције и стари недостаци“ (ментор проф. др Марија Драшкић, други члан комисије за одбрану проф. др Горан Дајовић), дана 28. јула 2020. године са оценом 10,00.

Исте године положила је први део докторског испита (обавезни предмети) са највишим оценама, а пред комисијом у саставу: проф. др Марија Драшкић, проф. др Дејан Ђурђевић и проф. др Марија Караникић Мирић. Други докторски испит (Права детета и Закључење уговора) положила је са највишим оценама током друге године докторских студија, пред комисијом коју су чиниле проф. др Марија Драшкић и проф. др Марија Караникић Мирић. Семинарски рад под насловом „Постхумна оплодња – живот после смрти?“ одбранила је у априлу 2023. године пред привременом менторком проф. др Маријом Драшкић. Пројекат докторске дисертације под називом „Сурогат материнство“ (привремена менторка проф. др Марија Драшкић) одбранила је 12. априла 2024. године пред комисијом у саставу: проф. др Марија Драшкић, проф. др Урош Новаковић и проф. др Гордана Ковачек Станић.

Током докторских студија била је на студијском боравку на Макс Планк институту за упоредно и међународно приватно право (Max Planck Institute for Comparative and International Private Law) у Хамбургу у Немачкој, у периоду од 3. јуна до 29. јуна 2024. године. У септембру 2024. године боравила је на Европа институту Универзитета у Сарланду (*Universität des Saarlandes*), као добитница стипендије Немачке службе за академску размену (*Deutsches Akademisches Austausch Dienst - DAAD*) у оквиру програма *DAAD Leonhard-Euler programme 2024/25*.

Завршила је докторске студије на Правном факултету Универзитета у Београду 2025. године, одбранивши с одликом докторску дисертацију на тему „Уговор о сурогат материнству“.

Завршила је мастер академске студије на Универзитету у Мишколцу (студијски програм *International and Comparative Children's Rights*) 2024. године, одбранивши мастер рад под називом „The Child's Right to Know His/Her Origin in the Context of New Forms of Family“, са оценом *изврсно (excellent)*.

Практикански стаж обавила је у Адвокатској канцеларији SOG/Samardžić, Oreški & Grbović (август 2017). Радилa је као сарадница у Адвокатској канцеларији SOG/Samardžić, Oreški & Grbović (април–новембар 2018). Добитница је Sasakawa Young Leaders Fellowship Fund (SYLFF) стипендије Комитета Токио фонда Универзитета у Београду за 2022. годину.

Током основних студија, 2015. године Ивана Бараћ Миловановић учествовала је на националном такмичењу у симулацији суђења у области заштите од дискриминације. На завршној години основних академских студија била је чланица (и говорница) тима Правног факултета који је остварио запажене резултате у оквиру престижног студентског такмичења European Law Moot Court Competition (учешће на регионалном финалу одржаном на Università degli Studi di Napoli Federico II у Напуљу).

Током мастер академских студија била је чланица (и говорница) тима Правног факултета који је остварио запажене резултате у оквиру престижног студентског такмичења Willem C. Vis International Commercial Arbitration Moot (награда похвале Pieter Sanders за најбољу тужбу у оквиру такмичења, награда похвале Eric E. Bergsten за један од 64 најбоља тима у усменим рундама, друго место на припремном такмичењу у Милану и четврто место на припремном такмичењу у Минхену). Поред тога, 2018, 2019. и 2020. године помагала је доц. др Милени Ђорђевић у припремању и тренирању Vis Moot тима Правног факултета, а 2019. године помаже и у организацији Београдске арбитражне конференције и Belgrade Open Pre-Moot припремног турнира.

Говори енглески језик, поседује добро разумевање француског и шпанског језика и основно познавање немачког језика.

1.2. РАД НА ФАКУЛТЕТУ

Ивана Бараћ Миловановић је изабрана за демонстраторку за помагање наставницима у извођењу наставе и вежби на Катедри за грађанско право на Правном факултету Универзитета у Београду, за Грађанскоправну ужу научну област – предмет Породично право, на одређено време – за зимски семестар школске 2018/2019 године. Након тога, изабрана је за сарадницу у настави на Катедри за грађанско право на Правном факултету Универзитета у Београду, за Грађанскоправну ужу научну област – предмет Породично право, на одређено време – за школску годину 2019/2020. У новембру 2020. године изабрана је за асистенткињу за Грађанскоправну ужу научну област – предмет Породично право на Правном факултету Универзитета у Београду.

Током свих година рада на Факултету Ивана Бараћ Миловановић је одржавала вежбе студентима друге године основних академских студија, прегледала и оцењивала колоквијуме и помагала у извођењу писменог дела испита из Породичног права.

Такође, од јуна 2020. године руководи и вежбама из предмета Наследно право за студенте друге године основних академских студија и помаже у извођењу писменог дела испита на предмету Наследно право.

Од марта до јуна 2019. године Ивана Бараћ Миловановић је учествовала и у раду Правне клинике за породично право, у делу обуке студената за пружање бесплатне правне помоћи. Од марта 2020. године учествује у извођењу наставе вештина Номотехника и писање правних аката приватног права. Од 2022. године укључена је у организацију испита на вештини Пракса у правосуђу и управи и Пракса у привреди.

Од јануара 2020. до септембра 2024. године обављала је дужност административне асистенткиње на пројекту Erasmus + KA203 – Стратешко партнерство за развој мастер студијског програма Право и род (New Quality in Education for Gender Equality – Strategic Partnership for the Development of Master's Study programme LAW AND GENDER – LAWGEM).

Била је један од предавача на Spring School Law and Gender/Pilot Master Law and Gender пројекту, који је одржан на Правном факултету Универзитета у Београду од 22. маја до 5. јуна 2023. године. Уз то је одржала предавање на опционом курсу Родно компетентно породично право, у оквиру мастер студијског програма Право и род (New Quality in Education for Gender Equality – Strategic Partnership for the Development of Master's Study programme LAW AND GENDER – LAWGEM) за школску 2024/2025 годину.

Учествује на научном пројекту који организује Институт за правне и друштвене науке Правног факултета Универзитета у Београду од 2018. године, као и у извођењу наставе на мастер студијском програму (New Quality in Education for Gender Equality – Strategic Partnership for the Development of Master's Study programme, LAW AND GENDER – LAWGEM).

Према допису који је Декан Правног факултета доставио Катедри за грађанско право, Ивана Бараћ Миловановић је први пут засновала радни однос на Правном факултету Универзитета у Београду у звању сарадника у настави 1. октобра 2019. године. Одлукама Изборног већа Правног факултета Универзитета у Београду бирана је два пута у звање асистента за Грађанскоправну ужу научну област за предмет Породично право (прва одлука донета је 27. октобра 2020. године, а друга 31. октобра 2023. године). На основу тих одлука два пута је засновала радни однос на одређено време у звању асистента: од 1. новембра 2020. до 31. октобра 2023. године и од 1. новембра 2023. до 31. октобра 2026. године.

1.3. РАДОВИ

Током студија Ивана Бараћ Миловановић написала је и одбранила два мастер рада:

- The Child's Right to Know His/Her Origin in the Context of New Forms of Family (2024)

- Положај жене у вези са материнством и рађањем у домаћем и упоредном праву (2019)

До првог избора у звање асистента Ивана Бараћ Миловановић је објавила радове:

- Положај жене у вези са материнством и рађањем – међународноправни стандарди и рефлексја њиховог утицаја на националне правне стандарде, *Перспективе имплементације европских стандарда у правни систем Србије* (ур. С. Лилић), Правни факултет Универзитета у Београду, књига 9, Београд, 2019, 315–330 (M44).
- Посредовање и арбитража као механизми АРС-а уз посебан осврт на посредовање у породичним споровима, *Правни живот*, 10/2019, 181–195 (M52).

Наведени радови већ су анализирани у извештају комисије која је предложила да се Ивана Бараћ Миловановић први пут изабере у звање асистента, тако да ће се у овом извештају анализирати само одбрањена докторска дисертација и осам чланака које је Ивана Бараћ Миловановић објавила **након првог избора у звање асистента**:

1. Уговор о сурогат материнству, Београд 2025, докторска дисертација одбрањена с одликом 4. септембра 2025. године на Правном факултету у Београду.
2. „Родно компетентно породично право“, *Право и род*, тематска монографија, ур. Драгица Вујадиновић, Војислав Станимировић, Универзитет у Београду, Правни факултет, 2025, 465–487 (M44).
3. „The Child’s Right to Know its Origin in the Context of New Forms of Family“, *Правни вјесник*, год. 41, бр. 3/2025, 101–122 (M23).
4. „Posthumous Reproduction – Life After Death?“, *Правни записи*, 2/2023, XIV, 438–475 (M24).
5. „Surrogacy – A Biomedical Mechanism in the Fight Against Infertility“, *Анали Правног факултета у Београду*, 2/2023, 259–289 (M24).
6. „Gender Perspective and Domestic Violence“ у оквиру одељка ‘Gender Competent Family Law’ у *Gender Competent Legal Education*, Dragica Vujadinović, Mareike Frölich, Thomas Giegerich (eds), Springer, Heidelberg, 2022, 573–578 (коауторски рад са проф. др Урошем Новаковићем) (M14).
7. „Биомедицински потпомогнуто оплођење и демографска политика“, *Политичка ревија*, 4/2021, 173–195 (M51).
8. „Оправданост могућности закључења уговора о доживотном издржавању између родитеља и деце – (зло)употреба права предвиђених законом“, *Идентитетски преобразај Србије*, Прилози пројекту 2020 – Колективна монографије, И. Кретић, С. Костић (ур.), Универзитет у Београду – Правни факултет, Центар за издаваштво, 2021, 159–170 (M44).
9. „Прекид трудноће: нове тенденције и стари недостаци“, *Правни живот*, том II, 2020, 185–204 (M53).

1.4. ПРЕГЛЕД И ОЦЕНА ДОКТОРСКЕ ДИСЕРТАЦИЈЕ И РАДОВА ОБЈАВЉЕНИХ НАКОН ПРВОГ ИЗБОРА У ЗВАЊЕ АСИСТЕНТА

1. „Уговор о сурогат материнству“, докторска дисертација, одбрањена с одликом 4. септембра 2025. године на Правном факултету Универзитета у Београду

Докторска дисертација Иване Бараћ Миловановић носи назив: „Уговор о сурогат материнству.“ Дисертација је обима 206 страна и садржи основни текст, подељен на пет поглавља, 20 страна са списком коришћене литературе, биографију, изјаву о ауторству, изјаву о истовестности штампане и електронске верзије докторског рада и изјаву о коришћењу. Истраживачку грађу која је коришћена при изради докторске дисертације чине монографије, уџбеници, зборници радова, чланци, студије/извештаји, прописи, судска пракса и други извори (укупно 223 библиографске јединице).

Кандидаткиња је 4. септембра 2025. године с одликом одбранила докторску дисертацију на тему „Уговор о сурогат материнству“. Дисертација је одбрањена на Правном факултету Универзитета у Београду пред комисијом у саставу: др Дејан Ђурђевић, редовни професор Правног факултета Универзитета у Београду, др Марија Караникић Мирић, редовни професор Правног факултета Универзитета у Београду, др Гордана Ковачек Станић, редовни професор Правног факултета Универзитета у Новом Саду у пензији, др Стефан Мићић, ванредни професор Филозофског факултета Универзитета у Београду.

Докторска дисертација Иване Бараћ Миловановић садржи детаљну и научно утемељену анализу питања уговора о сурогат материнству. У њој се критички испитује да ли би у српском праву требало дозволити закључење сурогацијских уговора, те да ли се аргумент јавног поретка чини превазиђеним онда када је у контратежи са најбољим интересом детета, с обзиром на праксу Европског суда за људска права. Кандидаткиња закључује да би, у случају да се наш законодавац определи да допусти закључење сурогацијских уговора, односно да тим уговорима, под одређеним условима призна правно дејство, то требало да учини на изузетно опрезан и рестриктиван начин, и у том смислу указује на приступ прихваћен у енглеском праву, који аргументовано истиче као најадекватнији. Кандидаткиња заснива своје закључке на продубљеном истраживању поступака медицински асистираних репродукције, на упоредноправној анализи правних система у којима се сурогација спроводи, односно забрањује, на расправи о ставовима које је Европски суд за људска права изразио у случајевима међународне сурогације, као и на анализи постојећих законских решења у области биомедицине у српском праву.

Комисија за преглед и оцену докторске дисертације, у саставу: 1) др Дејан Ђурђевић, редовни професор Правног факултета Универзитета у Београду; 2) др Марија Караникић Мирић, редовни професор Правног факултета Универзитета у Београду; 3) др Гордана Ковачек Станић, редовни професор Правног факултета Универзитета у Новом Саду у пензији; 4) др Стефан Мићић, ванредни професор

Филозофског факултета Универзитета у Београд оценила је научни допринос дисертације на следећи начин:

„Овом дисертацијом кандидаткиња је дала значајан допринос науци грађанског права тако што је, на основу темељне и систематичне анализе, полазећи од јасних хипотеза и држећи се најављене научне методологије, показала да сурогат материнства отвара бројне дилеме етичке и правне природе, те да ни на упоредноправном плану не постоји јединствено и једноставно правно уређење сурогацијског уговора.

Кандидаткиња је детаљно приказала и објаснила упоредноправна решења, истовремено указујући на главне теоријске и практичне проблеме који се јављају у вези са спровођењем поступка сурогације у различитим правним системима. Критички је анализирала ставове правне теорије и судске праксе и закључила да се смернице у погледу уређивања уговорног односа сурогат мајке и намераваних родитеља морају тражити ван оквира класичног уговорног права.

Истраживање које је кандидаткиња спровела представља добру основу најпре за разумевање бројних специфичности уговора о сурогат материнству, а потом и за надградњу и унапређење истраживања о тој теми. Оствареним резултатима њено истраживање доприноси текућој научној расправи о питању сурогацијских уговора, која спада у најактуелније расправе у породичном и медицинском праву.

Дисертација кандидаткиње Иване Бараћ Миловановић сврстава се у најважније нове студије у области породичног и медицинског права код нас. Дисертација не садржи само детаљну и убедљиву критику постојећих правила о сурогацијским уговорима у различитим правним системима, него и темељну теоријску и практичну анализу поступака медицински асистираних репродукције уопште, њихове улоге и друштвеног значаја те предлог руководних начела којих би требало да се држи наш законодавац, ако се одлучи да поступак сурогације допусти и на примерен начин правно уреди.“

Ова докторска дисертација уверљиво препоручује кандидаткињу Ивану Бараћ Миловановић као перспективну и методолошки зrelu младу научницу. Кандидаткиња је на систематичан и научно утемељен начин анализирала сложена правна и етичка питања повезана са сурогат материнством, ослањајући се на релевантне теоријске концепте, упоредноправна искуства и позитивноправне оквире. Њени закључци представљају значајан и оригиналан допринос српској науци грађанског права.

Вредност тог доприноса не произлази само из актуелности и до сада недовољне истражености теме, већ пре свега из јасноће, доследности и убедљивости изведених закључака, који пружају поуздану основу за даља научна истраживања, као и за будуће нормативно уређивање уговора о сурогат материнству. Дисертација превазилази оквире чисто теоријске анализе и има изразиту практичну димензију, будући да нуди промишљена и аргументована решења релевантна за обликовање уговорних модела сурогације у правној пракси.

2. „Родно компетентно породично право“, Право и род, тематска монографија (ур. Драгица Вујадиновић, Војислав Станимировић), Универзитет у Београду, Правни факултет, 2025, 465–487.

Чланак Иване Бараћ Миловановић посвећен је питању родно компетентног породичног права. Кандидаткиња у раду анализира партнерске односе из перспективе родне равноправности, обухватајући брак, ванбрачну заједницу и истополне заједнице. Родна димензија брака најпре се сагледава кроз историјскоправну призму, с циљем да се прикаже структурна неравноправност и дискриминација којој су жене традиционално биле изложене у брачним и родитељским односима, као и да се објасне разлози због којих су феминистички покрети инсистирали на законодавним реформама усмереним ка отклањању таквог положаја.

У наставку, кандидаткиња разматра право на склапање брака, уз ослонац на релевантну праксу Европског суда за људска права, чиме анализу смешта у шири европски контекст. Посебна пажња посвећена је родној перспективи других партнерских односа, пре свега ванбрачних и истополних заједница.

Родну перспективу ванбрачне заједнице кандидаткиња анализира кроз приказ њеног развоја и важећег уређења у српском правном систему, указујући притом на нормативне недостатке и на чињеницу да поједини законски текстови и даље не обезбеђују пуно остварење уставног начела изједначавања брачне и ванбрачне заједнице.

Завршни део рада посвећен је родној перспективи истополних заједница, односно анализи правног положаја истополних партнера у Републици Србији. У том контексту, кандидаткиња разматра и релевантне ставове Уставног суда, укључујући и оне којима се указује на потребу признавања одређених права и другим формама животних заједница, иако оне нису формално уређене.

С обзиром на избор теме и квалитет научне расправе, овај рад представља значајну и корисну основу за даља истраживања проблема родне равноправности у оквиру партнерских заједница и несумњиво се налази у језгру савременог породичног права. Анализа је заснована на релевантној литератури, јасно је структурирана и заокружена конкретним и аргументованим закључцима о димензијама и ограничењима родне једнакости у партнерским односима.

3. „The Child’s Right to Know its Origin in the Context of New Forms of Family“, Правни вјесник, год. 41, бр. 3/2025, 101–122.

У раду *The Child’s Right to Know Its Origin in the Context of New Forms of Family* ауторка се бави изузетно значајним и актуелним питањем права детета да сазна сопствено порекло у контексту савремених облика породице, са посебним освртом на усвојење и поступке медицински асистираних репродукција. Полазећи од историјског развоја концепта дејних права и њиховог издвајања као посебног корпуса људских права, ауторка најпре поставља теоријски и нормативни оквир за анализу права детета

на сазнање сопственог порекла као једног од кључних аспеката права на лични и породични идентитет.

Посебан део рада посвећен је анализи изазова са којима се дете суочава приликом остваривања овог права у случају усвојења. У том контексту, ауторка разматра релевантне ставове правне теорије, као и праксу Европског суда за људска права у предметима у којима је право детета да сазна сопствено порекло било разматрано у оквиру члана 8. Европске конвенције о људским правима. Анализа је употпуњена освртом на препоруке Комитета за права детета, при чему ауторка указује на савремене тенденције у упоредном праву, које све чешће фаворизују принцип истинитости, односно концепт такозваног отвореног усвојења.

У наставку рада разматра се остваривање права детета да сазна сопствено порекло у контексту поступака биомедицински асистираних репродукције. Ауторка указује на сложене ситуације у којима остваривање овог права може бити проблематично, како у погледу утврђивања материнства, тако и у погледу утврђивања очинства, посебно у случајевима употребе донираног генетског материјала. Након прегледа релевантних упоредноправних решења, ауторка анализира и новију праксу Европског суда за људска права, истичући закључак Суда да међу државама чланицама Савета Европе не постоји јасан консензус о питању права деце зачете уз помоћ донираног генетског материјала да сазнају сопствено биолошко порекло.

Овим радом кандидаткиња је дала значајан и добро аргументован допринос српској теорији породичног права. Ослањајући се на релевантну домаћу и страну литературу, као и на судску праксу, ауторка је развила критичку расправу о донетим и ограничењима права детета да сазна сопствено порекло, указујући на кључне правне и практичне проблеме, као и на могућа нормативна решења, при чему је пажљиво одмерила супротстављене интересе детета и других учесника у поступцима усвојења и биомедицински асистираних репродукције.

4. „Posthumous Reproduction – Life After Death?“, *Правни записи*, 2/2023, XIV, 438–475.

У раду *Posthumous Reproduction – Life After Death?* ауторка се бави питањем постхумне репродукције, која због својих специфичности отвара низ сложених моралних, правних и друштвених дилема. Рад започиње разјашњењем самог појма постхумне оплодње и идентификовањем кључних проблема који се могу јавити у случају спровођења таквих поступака, чиме се поставља јасан теоријски и нормативни оквир за даљу анализу.

Централни део рада заснован је на упоредноправној анализи правних система који заузимају дијаметрално супротстављене ставове у погледу дозвољености постхумне оплодње. Најпре се анализира нормативни оквир Велике Британије, која заузима релативно либералан приступ овом питању. Посебна пажња посвећена је предмету *Jennings v Human Fertilisation and Embryology Authority*, у којем је суд дозволио постхумну употребу ембриона ради спровођења поступка сурогације, иако није постојао изричит писмени пристанак жене чији је генетски материјал коришћен за

стварање ембриона, упркос законском захтеву за постојањем таквог пристанка. Анализа овог случаја омогућава ауторки да критички осветли границе судске интерпретације и однос између аутономије воље, законских услова и заштите репродуктивних права.

У наставку рада разматра се правни режим Француске, која изричито забрањује спровођење поступака постхумне оплодње. Ауторка анализира како релевантну судску праксу, тако и позитивноправне норме које недвосмислено захтевају да оба учесника у поступку биомедицински асистираних репродукције буду жива у тренутку његовог спровођења, указујући на нормативну доследност таквог решења.

Полазећи од упоредноправне анализе, ауторка се затим осврће на важећи правни оквир Републике Србије, којим се забрањује постхумна оплодња. Ове норме сагледава кроз призму конкретне приватне иницијативе упућене надлежним државним органима, указујући да је она преваходно мотивисана личном жељом појединца да се оствари у родитељској улози, при чему се недовољно уважавају бројни правни и практични проблеми који би могли настати прихватањем предложених решења. Имајући у виду чињеницу да међу државама чланицама Савета Европе не постоји консензус око дозвољености постхумне оплодње, ауторка закључује да српски законодавац, забрањујући спровођење таквог поступка, не повређује права појединаца.

Овим радом кандидаткиња отвара актуелна, спорна и изузетно значајна питања која се у последњих неколико година све интензивније постављају у домаћем правном дискурсу, што сведочи о њеној научној зрелости и способности да сложене проблеме породичног и медицинског права сагледа на систематичан и методолошки доследан начин. Рад представља важан допринос и биће незаобилазна референца за даља истраживања у области биомедицински асистираних репродукције.

5. Surrogacy – A Biomedical Mechanism in the Fight Against Infertility, *Анали Правног факултета у Београду*, 2/2023, 259–289.

У раду Surrogacy – A Biomedical Mechanism in the Fight Against Infertility кандидаткиња разматра сурогат материнство као један од поступака биомедицински асистираних репродукције усмерених ка превазилажењу инфертилитета. Рад започиње појмовним одређењем сурогат материнства и приказом основних класификација овог поступка, чиме се поставља јасан аналитички оквир за даље разматрање правних и етичких питања која сурогација отвара.

У централном делу рада спроведен је упоредноправни приказ правних система који сурогат материнство уређују на различите начине. Као пример државе са либералним приступом, анализиран је правни систем Руске Федерације, док су потом размотрена законска решења Немачке, која, попут Републике Србије, апсолутно забрањује спровођење поступка сурогат материнства. Овај контрастни приступ омогућава кандидаткињи да јасно истакне предности и недостатке супротстављених регулаторних модела.

У наставку рада ауторка анализира важећи приступ српског законодавца и испитује оправданост законске забране сурогат материнства. Кандидаткиња указује на бројне потенцијалне проблеме правне и етичке природе који би могли настати у случају прихватања либералнијег регулаторног оквира, посебно у погледу заштите права детета, положаја сурогат-мајке и опасности од комерцијализације репродуктивних функција. Истовремено, она указује да се законодавац, забрањујући сурогацију без детаљнијег нормативног образложења, фактички уздржао од заузимања јасног вредносног става о сложеним питањима која овај институт отвара.

Овим радом кандидаткиња Ивана Бараћ Миловановић пружа свеобухватан упоредноправни приказ сурогат материнства и идентификује кључна правна питања која се јављају у вези са његовим уређењем. Студија садржи велики број релевантних информација, заснована је на критички обрађеној литератури и заокружена јасним разматрањем супротстављених интереса које је неопходно уравнотежити приликом евентуалног нормативног уређивања сурогат материнства.

6. Gender Perspective and Domestic Violence, одељак *Gender Competent Family Law y Gender Competent Legal Education* (ed. D. Vujadinović, M. Frölich, T. Giegerich), Springer, Heidelberg, 2022, 573–577 (коауторски рад са проф. др Урошем Новаковићем).

У коауторском раду Gender Perspective and Domestic Violence, као делу поглавља „Родно сензитивно породично право“, аутори анализирају насиље у породици из родне перспективе, полазећи од његовог препознавања као озбиљног и трајно актуелног проблема како на међународном, тако и на националном нивоу. Рад указује на структурну повезаност насиља у породици са родном неједнакошћу и традиционалним друштвеним обрасцима, који доприносе одржавању неравноправних односа моћи између мушкараца и жена.

У том контексту, аутори се осврћу на релевантну праксу Европског суда за људска права, као и на значај Истанбулске конвенције као кључног међународноправног инструмента у борби против насиља над женама и насиља у породици. Посебна пажња посвећена је анализи последица које насиље у породици производи, не само по непосредне жртве, већ и по децу која су таквом насиљу често изложена, било као директне жртве или као сведоци породичног насиља.

Аутори посебно истичу да ефикасна борба против насиља у породици не може бити сведена искључиво на репресивне правне механизме, већ захтева дубље друштвене промене, пре свега преиспитивање традиционалних родних улога и стереотипа, као и систематско подизање свести о значају превенције и о дугорочним, штетним последицама које насиље у породици оставља по појединце и друштво у целини.

7. Биомедицински потпомогнуто оплођење и демографска политика, *Политичка ревија*, 4/2021, 173–195.

У раду Биомедицински потпомогнуто оплођење и демографска политика ауторка анализира биомедицински асистирану репродукцију у контексту репродуктивне аутономије и демографске политике, полазећи од појмовног одређења биомедицински потпомогнутог оплођења и разјашњења садржине и граница репродуктивне аутономије. Право на репродукцију уз помоћ биомедицине ауторка затим сагледава кроз призму позитивноправних норми Републике Србије, најпре указујући на уставно и законско јемство слободног одлучивања о рађању деце, а потом спроводећи детаљну анализу одредаба Закона о биомедицински потпомогнутој оплодњи.

Посебна пажња посвећена је испитивању оправданости законске одредбе којом се предвиђа обавеза процене подобности брачних и ванбрачних партнера за вршење родитељске дужности. Кандидаткиња аргументовано указује на нормативну недореченост овог решења и предлаже његову реформу, истичући потребу да се у законском тексту јасно одреди надлежни орган, релевантни критеријуми и методологија процене способности за вршење родитељског права. Као алтернативно решење, ауторка предлаже потпуно напуштање овог услова, имајући у виду резултате сопственог истраживања који указују да се таква процена у пракси заправо не спроводи.

Поред тога, у раду се анализира и законска норма којом се жени која живи сама признаје право на приступ поступцима биомедицински потпомогнуте оплодње. Ауторка полази од става да овакво право жени неспорно треба признати, али указује да је неопходно увести одговарајуће услове за његово остваривање, који би, између осталог, морали укључивати и процену најбољег интереса детета. У том контексту, кандидаткиња оцењује да српски правни систем питању инфертилитета приступа на релативно прогресиван и толерантан начин, што је у складу са прокламованим циљевима демографске политике Републике Србије и постојећим мерама популационе политике.

Рад садржи конструктивну и научно утемељену критику важећих законских решења у области биомедицински асистиране репродукције. Кандидаткиња на аналитичан и јасан начин идентификује кључне недостатке позитивног права и износи конкретне предлоге за његово унапређење, при чему посебно долазе до изражаја њено темељно познавање породичног права и способност да сложена нормативна питања сагледа критички и понуди аргументована решења *de lege ferenda*.

8. Оправданост могућности закључења уговора о доживотном издржавању између родитеља и деце – (зло)употреба права предвиђених законом, *Идентитетски преображај Србије, Прилози пројекту 2020 – Колективна монографија*, (ур. И. Крстић, С. Костић), Универзитет у Београду – Правни факултет, Центар за издаваштво, 2021, 158–170.

У раду Оправданост могућности закључења уговора о доживотном издржавању између родитеља и деце – (зло)употреба права предвиђених законом кандидаткиња Ивана Бараћ Миловановић анализира питање оправданости законске могућности да се

уговор о доживотном издржавању закључи између родитеља и деце. Полазећи од правних правила којима се уређује законска обавеза издржавања у породичноправним односима, кандидаткиња разматра однос између ове законске облигације и уговорног уређења издржавања, постављајући питање да ли је, и под којим условима, оправдано допустити закључење уговора о доживотном издржавању између ових лица.

Кандидаткиња указује да позитивно право Републике Србије не предвиђа никаква ограничења у погледу могућности закључења овог уговора између родитеља и деце, али истовремено истиче да у правној пракси неретко долази до злоупотреба овог института. Посебно се указује на ситуације у којима се уговор о доживотном издржавању користи као симулован правни посао ради изигравања права нужних наследника на нужни део.

Међутим, кандидаткиња аргументовано закључује да постојање потенцијалних злоупотреба само по себи не може представљати разлог за ускраћивање могућности закључења уговора о доживотном издржавању између родитеља и деце. Напротив, решење овог проблема види се у прецизнијем и функционалнијем нормативном уређењу, које би омогућило ефикасно санкционисање симулације и других злоупотреба, без прибегавања потпуној забрани једног у основи легитимног правног инструмента.

На основу темељне правнодогматске анализе и анализе релевантних правних интереса, кандидаткиња долази до закључка да законска обавеза издржавања између родитеља и деце није по свом садржају и функцији идентична обавези која може настати на основу уговора о доживотном издржавању. Стога, она основано закључује да не постоје начелни разлози за искључење могућности закључења овог уговора између родитеља и деце, те да се проблеми који настају услед симулованих уговора могу и требају решавати применом флексибилнијих правних механизма, а не увођењем апсолутних законских забрана.

9. Прекид трудноће: нове тенденције и стари недостаци, *Правни живот*, Том II, 2020, 185–204.

У раду Прекид трудноће: нове тенденције и стари недостаци кандидаткиња Ивана Бараћ Миловановић анализира институт намерног прекида трудноће, полазећи од међународноправних стандарда заштите репродуктивне аутономије жена. У уводном делу рада посебна пажња посвећена је улози коју су Европска комисија за људска права и Европски суд за људска права имали у развоју и јачању заштите репродуктивног здравља, пре свега кроз тумачење и примену права на живот, забране нечовечног и понижавајућег поступања, права на поштовање приватног и породичног живота, као и слободе изражавања.

У наставку рада спроведена је упоредноправна анализа правних система који питању намерног прекида трудноће приступају са суштински различитих нормативних позиција. Најпре се анализира правни систем Уједињеног Краљевства, који је од модела строге забране прешао ка изразито либералнијем уређењу овог питања. Насупрот томе, ауторка разматра приступ појединих савезних држава Сједињених

Америчких Држава, у којима је уочљив тренд увођења такозваних heartbeat закона, као израз рестриктивнијег схватања заштите пренаталног живота. Рад је заокружен анализом правног режима намерног прекида трудноће у српском праву.

Кандидаткиња закључује да, иако Република Србија спада у ред држава које формално заузимају релативно либералан став у погледу дозвољености прекида трудноће, постоји значајан простор за унапређење важећих законских решења. Посебно се указује на потребу даљег либерализовања услова под којима се може извршити дозвољени прекид трудноће, као и на неопходност отклањања постојећих процесних недостатака, пре свега у погледу одсуства правног средства против одлука етичких комисија о допуштености таквог поступка.

Рад садржи свеобухватну и теоријски утемељену расправу о намерном прекиду трудноће, засновану на релевантној и обимној литератури. Кандидаткиња је спровела детаљну анализу различитих нормативних модела, указујући на њихове предности и слабости, а изведени закључци су јасни, логички доследни и представљају користан допринос разматрању овог питања *de lege ferenda*.

10. ОЦЕНА ПРЕГЛЕДАНИХ РАДОВА

Сагледавајући у целини научни опус кандидаткиње Иване Бараћ Миловановић, Комисија констатује да је реч о ауторки изразите научне зрелости, јасно профилисаног истраживачког интересовања и изграђене методолошке доследности. Њени радови одликују се способношћу да сложена и друштвено осетљива питања породичног, медицинског и грађанског права сагледа кроз савремену теоријску призму, уз доследно ослањање на релевантне изворе међународног, упоредног и домаћег права. Кандидаткиња показује висок степен аналитичке прецизности и зрелости у аргументацији, као и способност да различите правне концепте критички преиспита и систематизује.

Посебну вредност научног рада кандидаткиње представља њена способност да теоријску анализу повезује са практичним и нормативним импликацијама. У већини радова она не остаје на нивоу дескриптивног приказа постојећих решења, већ идентификује кључне нормативне недостатке и нуди јасно артикулисане, аргументоване и уравнотежене предлоге *de lege ferenda*. Овај аспект њеног рада сведочи о способности да научна сазнања преточи у конструктиван допринос развоју позитивног права и правне праксе.

Радови кандидаткиње покривају широк, али унутрашње кохерентан тематски спектар, који обухвата питања репродуктивних права, сурогат материнства, биомедицински асистираних репродукција, родне равноправности, заштите деце и породичноправних уговора. Заједничка нит ових радова јесте доследно поштовање начела људског достојанства, најбољег интереса детета и уравнотеживања супротстављених правних и друштвених интереса, што сведочи о зром и одговорном научном приступу.

Комисија посебно истиче да кандидаткиња у својим радовима показује способност самосталног научног промишљања, јасног формулисања проблема и уверљивог извођења закључака, како у самосталним, тако и у коауторским публикацијама. Њен научни израз је прецизан, структуриран и стилски уједначен, а радови су писани језиком који одговара највишим стандардима савремене правне науке.

Имајући у виду обим, квалитет и тематску релевантност објављених радова, Комисија оцењује да Ивана Бараћ Миловановић представља изразито перспективну младу научницу у области породичног и грађанског права, чији даљи научни развој обећава значајан допринос српској правној науци. Њен досадашњи научни рад јасно указује на потенцијал за даље продубљивање истраживања и активно учешће у развоју савремених правних решења у области породичног и медицинског права.

1.5. УЧЕШЋЕ НА НАУЧНИМ И СТРУЧНИМ СКУПОВИМА

Ивана Бараћ Миловановић је учествовала на следећим научним и стручним скуповима у земљи и иностранству:

1. Конференција „Проблеми стварања, тумачења и примене права“, коју је организовао Институт за правне и друштвене науке Правног факултета Универзитета у Београду, октобар 2025. године, излагање на тему: *The Child's Right to Know its Origin in the Context of New Forms of Family*;
2. Четврта годишња научна конференција Централноевропске академије (IV Annual Scientific Conference of the Central European Academy), коју је организовала Централноевропска академија, октобар 2025. године, излагање по позиву на тему: *Is there any future for registered partnerships in Serbia?*;
3. Конференција „Савремени проблеми правног система Србије“, коју је организовао Институт за правне и друштвене науке Правног факултета Универзитета у Београду, април 2024. године, излагање на тему: *Posthumous reproduction – Life after death?*;
4. Конференција „Савремени проблеми правног система Србије“, коју је организовао Институт за правне и друштвене науке Правног факултета Универзитета у Београду, јун 2023. године, излагање на тему: *Surrogacy – A Biomedical Mechanism in the Fight Against Infertility*;
5. Конференција „Епидемија. Право. Друштво“, коју је организовао Институт за правне и друштвене науке Правног факултета Универзитета у Београду, јун 2022. године, излагање на тему: *Биомедицински потпомогнуто оплођење и демографска политика*;
6. Конференција „Идентитетски преображај Србије“, коју је организовао Институт за правне и друштвене науке Правног факултета Универзитета у Београду, 2021. године, излагање на тему: *Оправданост могућности закључења уговора о доживотном издржавању између родитеља и деце – (зло)употреба права предвиђених законом*;

7. Копаоничка школа Природног права – Слободан Перовић, 2019. године, излагање на тему: *Посредовање и арбитража као механизми АРС-а – Уз посебан осврт на посредовање у породичним споровима.*

1.6. НАСТАВНИ РАД

Од 2018. године кандидаткиња руководи вежбама из породичног права. Такође, од јуна 2020. године води вежбе и из Наследног права (2020/21, 2021/22, 2022/2023, 2023/24, 2024/25 школске године) и помаже у извођењу писменог дела испита на предмету Наследно право.

На основу Упитника за вредновање педагошког рада и Индивидуалног статистичког извештаја о вредновању педагошког рада руководиоца вежби Правног факултета Универзитета у Београду за предмет Породично право, просечна оцена њеног рада износи 4,59 (2019/2020), 4,55 (2020/2021), 4,50 (2021/2022), 4,60 (2022/2023), 4,25 (2023/24) и 4,29 (2024/25), што сведочи да је наставни рад кандидата на том предмету заслужио највише оцене студената у сваком семестру у коме је водила вежбе из предмета Породично право.

Просечна оцена њеног рада спроведена на основу Упитника за вредновање педагошког рада и Индивидуалног статистичког извештаја о вредновању педагошког рада руководиоца вежби Правног факултета Универзитета у Београду за предмет Наследно право износи 4,18 (2021/22), 3,99 (2022/23), 3,85 (2023/24).

1.7. ПРИСТУПНО ПРЕДАВАЊЕ

У оквиру поступка за избор у звање доцента Ивана Бараћ Миловановић је 17. децембра 2025. године одржала приступно предавање на тему „Породичноправни ефекти постхумне фертилизације“ пред комисијом у саставу: др Дејан Ђурђевић, редовни професор Правног факултета Универзитета у Београду, др Марија Караникић Мирић, редовна професорка Правног факултета Универзитета у Београду, др Милош Живковић, редовни професор Правног факултета Универзитета у Београду, др Марија Драшкић, редовна професорка у пензији Правног факултета Универзитета у Београду, др Гордана Ковачек Станић, редовна професорка Правног факултета Универзитета у Новом Саду у пензији.

Предавање је било јасно структурирано, садржајно утемељено и методолошки доследно, са прецизно формулисаним кључним питањима и аргументованим закључцима, при чему је кандидаткиња показала висок ниво стручности, сигурност у излагању и способност да сложена и осетљива правна питања изложи на јасан, разумљив и педагошки примерен начин, уз изражену интеракцију са публиком и уверљиве одговоре на постављена питања, што сведочи о њеној потпуној оспособљености за извођење наставе на свим нивоима академских студија; имајући у виду укупан утисак, сви чланови Комисије су приступно предавање оценили највишом оценом 5 (просечна оцена 5,0) и једногласно закључили да је кандидаткиња у потпуности испунила наставне и педагошке услове за избор у звање доцента.

2. СНЕЖАНА ПЛАВШИЋ

2.1. БИОГРАФСКИ ПОДАЦИ

Снежана Плавшић рођена је 30. децембра 1981. године у Новом Саду. Гимназију „Лаза Костић“ завршила је 2000. године са одличним успехом. Школске 2000/01. године уписала је Правни факултет Универзитета у Новом Саду, на коме је дипломирала 9. јуна 2006. године са просечном оценом 9,10.

Мастер академске студије уписала је школске 2006/07. године на Правном факултету Универзитета у Новом Саду, на студијском програму – Општи смер. Према подацима из додатка дипломе који је кандидаткиња приложила, положила је све предвиђене испите: Правна етика (оцена 10), Израда правних докумената (оцена 10), Судска пракса I (оцена 10), Судска пракса II (оцена 10), Радно и социјално право Европске уније (оцена 10), као и проверу теоријске припремљености за одбрану одобрене теме. Мастер рад под називом „Друштвено одговорно пословање – природа етичке аргументације“, који припада теоријскоправној ужој научној области, одбранила је 26. јуна 2008. године са оценом 10,00 (ментор: проф. др Гордана Вукадиновић, редовна професорка Правног факултета у Новом Саду; чланови комисије: проф. др Милош Марјановић, редовни професор Правног факултета у Новом Саду, и доц. др Драгана Ћорић).

Докторске студије уписала је школске 2010/11. године на Правном факултету за привреду и правосуђе у Новом Саду Универзитета Привредна академија у Новом Саду, на кривичноправном студијском програму. Положила је све предвиђене испите са највишим оценама: Теоријска схватања кривичног и кривичног процесног права (оцена 10), Актуелни проблеми привредног преступног права (оцена 10), Савремена схватања о кривичној одговорности (оцена 10), Кривична дела и кривичне санкције у савременим законодавствима (оцена 10), Развојни правци истражног поступка и доказивање у кривичном поступку (оцена 10), Организација међународног правосуђа (оцена 10), Кривична дела против привреде – корелација са организованим криминалитетом (оцена 10) и Међународна сарадња у сузбијању кривичних дела (оцена 10). Докторску дисертацију под насловом „Правни аспекти насиља у породици“ одбранила је 14. јуна 2022. године пред комисијом у саставу: проф. др Дарко Маринковић, редовни професор Криминалистичко-полицијског универзитета у Београду (председник комисије), проф. др Јелена Матијашевић, редовна професорка Правног факултета за привреду и правосуђе у Новом Саду Универзитета Привредна академија у Новом Саду, и проф. др Јоко Драгојловић, ванредни професор Правног факултета за привреду и правосуђе у Новом Саду Универзитета Привредна академија у Новом Саду.

Кандидаткиња је била стипендиста Министарства просвете, Мисије ОЕБС и фонда „Привредник“. У погледу знања страних језика, наводи да има напредни ниво знања енглеског језика (Advanced I).

Кандидаткиња није доставила податке о студентским евалуацијама.

Као податке о неформалном образовању кандидаткиња Снежана Плавшић наводи да је учествовала на:

1. школи „Род, религија и родно засновано насиље“, Центар за интердисциплинарне студије Универзитета у Сарајеву, октобар 2024 – јануар 2025. године;
2. летњој школи – „Род, право и правда“, UNIGEM пројекат, Универзитет у Зеници, 4-6. септембар 2024. године;
3. обуци Националне академије за јавну управу: *Обука предавача – Training of Trainers (ToT)*, септембар 2024. године; *Алати и технике у раду са „тешким полазницима“*, јул 2025. године; *Студија случаја – припрема и примена*, август 2025. године; *Јавни наступ у онлајн (online) окружењу*, октобар 2024. године;
4. обукама Националне академије за јавну управу: *Агилно претраживање интернета; Безбедно коришћење информационо комуникационих технологија; Тимови и тимски рад, Руководилац као коуч, Кориговање лошег радног учинка и понашања, Делегирање и повратна информација; Унапређење, превенција и сузбијање трговине људима на националном нивоу, Право интелектуалне својине, Лобирање у Републици Србији, Дискриминација пред органима јавне власти; Преговарање, Асертивна комуникација, Технике самомотивације, Како успоставити баланс личног и професионалног живота, Откријте своје најбоље ја*, јул 2024 – новембар 2025. године; *Процена ризика корупције у прописима као механизам за превенцију корупције*, јул 2025. године;
5. обуци Агенције за борбу против корупције, *Друштвено осетљиве групе и корупција*, јул 2024. године;
6. обуци Фонда Европски послови АП Војводине, *Могућност финансирања путем ЕУ фондова*, децембар 2019. године;
7. курсу Канадске агенције за међународни развој, *Родна равноправност (online)*, новембар 2019. године;
8. курсу Покрајинске владе, *Родна равноправност*, октобар 2019. године.
9. семинару Фонда Европски послови АП Војводине, *Управљање пројектима*, мај 2019. године;
10. обуци *Заштита од дискриминације пред покрајинским органима*, Покрајинска влада, март 2019. године;
11. курсу *Управни поступак*, Покрајинска влада, новембар 2018. године;
12. дебатном курсу *Отворена комуникација*, Београд, децембар 2016. године;
13. специјалистичком курсу *Правник у привреди*, Центар за едукацију, Универзитет Привредна академија, руководилац курса проф. др Маријана Дукић-Мијатовић, октобар – децембар 2012. године;

14. специјалистичком курсу *Систем безбедности у Републици Србији*, Центар за едукацију, Универзитет Привредна академија, руководилац курса проф. др Зоран Павловић, септембар – новембар 2012. године;
15. обуци *Невербална комуникација*, у организацији Green Media House & JIGSAW, мај 2012. године;
16. обуци *Однос са медијима и јавни наступ*, у организацији Green Media House & JIGSAW, април - мај 2012. године;
17. обуци *Интерна комуникација, Пословна етика и протокол*, у организацији Green Media House & JIGSAW, април – мај 2012. године.
18. обуци за примену *moodle* софтвера (Modular Object – Oriented Dynamic Learning Environment), фебруар 2012. године;
19. обуци *Методе интерактивне наставе у оквиру SEECEL пројекта*, у организацији ТИМ центра за истраживање и едукацију, децембар 2011. године;
20. специјалистичком курсу *Придруживање Србије Европској унији*, Центар за едукацију, Универзитет Привредна академија, руководилац курса доц. др Владимир Медовић, март – јун 2011. године;
21. специјалистичком курсу *Утврђивање чињеничног стања у кривичном и парничном поступку*, Центар за едукацију, Универзитет Привредна академија, руководиоци курса: проф. др Александар Игњатовић и проф. др Александар Радованов, март – јун 2011. године;
22. специјалистичком курсу *Имовински односи брачних и ванбрачних партнера*, Центар за едукацију, Универзитет Привредна академија, руководилац курса проф. др Александар Радованов, новембар 2010. године – јануар 2011. године;
23. специјалистичком курсу *Илегалне миграције*, Центар за едукацију, Универзитет Привредна академија, руководилац курса проф. др Жељко Бјелајац, март – јун 2010. године;
24. специјалистичком курсу *Трговина људима*, Центар за едукацију, Универзитет Привредна академија, руководилац курса проф. др Жељко Бјелајац, март – јун 2009. године;
25. специјалистичком курсу *Организовани криминал*, Центар за едукацију, Универзитет Привредна академија, руководилац курса проф. др Жељко Бјелајац, март – јун 2009. године;
26. радионицама за писање предлога за пројекте, односе са јавношћу, номотехника, технике преговарања и решавање конфликта, изборни системи у свету и код нас, родна равноправност, права националних мањина, етнички стереотипи и њихово превазилажење, медији у организацији мисије ОЕБС у Србији и Црној Гори;
27. семинару *Политика, демократија и парламентаризам у организацији ОЕБС*, Нови Сад, октобар 2024. године.

2.2. РАДНО ИСКУСТВО

Кандидаткиња наводи да је у периоду од 5. фебруара 2008. године до 15. маја 2009. године била ангажована као сарадник у настави за грађанскоправну ужу научну област на Правном факултету за привреду и правосуђе Универзитета Привредна академија. Од 15. маја 2009. године до 31. марта 2017. године била је ангажована као асистент за исту ужу научну област на истом факултету.

Снежана Плавшић је од 1. децембра 2022. године ангажована у звању доцента за грађанско-привредну правну област на Високој школи за пословну економију и предузетништво. Од 1. октобра 2023. године ангажована је као доцент на Факултету за менаџмент у Сремским Карловцима Универзитета „Унион – Никола Тесла“ у Београду. Од септембра 2025. године ангажована је као предавач у оквиру припрема за полагање правосудног испита у организацији Кеџ групе, за предмете Породично право и Наследно право. Поред тога, од 1. јануара 2024. године сарађује са адвокатском канцеларијом Винко Стипанчевић у Новом Саду.

Поред наставног ангажовања, кандидаткиња је обављала и бројне административне и стручне послове. Била је ангажована као секретар установе ученичког и студентског стандарда Пољопривредне школе са домом ученика у Футогу у периоду од јуна до августа 2022. године, као секретар Факултета за менаџмент у Сремским Карловцима Универзитета „Унион – Никола Тесла“ у Београду од марта до јуна 2022. године, као и секретар Факултета за спорт и туризам Универзитета EDUCONS у периоду од 5. априла 2021. до 1. марта 2022. године. Такође је обављала дужност генералног секретара Универзитета Привредна академија у Новом Саду од 15. децембра 2011. до 15. децембра 2012. године, као и послове секретара Правног факултета за привреду и правосуђе Универзитета Привредна академија од 15. октобра 2010. године до 15. децембра 2011. године.

Раније је обављала послове стручног сарадника за правне послове у Фонду за пружање помоћи избеглим, прогнаним и расељеним лицима у периоду од 1. августа до 1. новембра 2007. године. Била је запослена као приправник у Извршном већу Аутономне покрајине Војводине, у Секретаријату за здравство и социјалну политику, од 1. августа 2006. до 1. августа 2007. године.

Такође је била ангажована као стажиста у Извршном већу Аутономне покрајине Војводине, у Секретаријату за рад, запошљавање и равноправност полова, у оквиру програма који је реализовала Мисија ОЕБС у Србији и Црној Гори у сарадњи са Универзитетом у Новом Саду и Извршним већем Аутономне покрајине Војводине, у периоду од октобра 2004. године до јула 2005. године.

2.3. РАДОВИ

Кандидаткиња је приликом пријаве на конкурс приложила следеће радове:

1. S. Prelević Plavšić, J. Vlajnić, M. Mladenov, „Socio-economic consequences of the phenomenon of missing women“, рад прихваћен за објављивање у *International Review Belgrade*, 2025 (M23).

2. Đ. Spasojević, S. Prelević Plavšić, J. Vlajnić, „The Subculture of Clothing Between Human Rights and the Threat of Terrorism“, *LAW – Theory and Practice*, no. 2/2025, 113–129 (M24).
3. С. Прелевић Плавшић, *Породично насиље и одговорност државе у европској судској пракси*, Будвански правнички дани, 681–704 (M33).
4. S. Prelević Plavšić, Ž. Rašević, „Evolution of the Legal Status of Women in Contractual Relations: From Discrimination to Equality in Business“, 13th International Scientific Conference „*Employment, Education and Entrepreneurship*“ (EEE2024), 637–647, 2024 (M33).
5. S. Prelević Plavšić, „The Convention on the Rights of the Child: Successes and Gaps in Reducing Child Labor and Rights Violation“, 13th International Scientific Conference „*Employment, Education and Entrepreneurship*“ (EEE2024), 2024, 710–718 (M33).
6. С. Прелевић Плавшић, „Почеци примене дужности дужне прилике у поступцима породичног насиља: међународни прецеденти“, *Будвански правнички дани*, 2024, 259–282 (M33).
7. S. Prelević Plavšić, Đ. Spasojević, J. Dragojlović, „Inadequacy of Application of Sentencing Policy for Perpetrators of Domestic Violence“, *Culture of Polis*, Vol. 20, 3/2023, 107–127 (M24).

Кандидаткиња је уз пријаву на конкурс доставила седам радова које је означила као релевантне за поступак избора, као и списак од укупно 38 објављених радова. Комисија је, поред радова достављених уз пријаву, извршила увид и у остале радове наведене у списку, али искључиво у оне који по својој тематици спадају у ужу грађанскоправну научну област, и то у мери у којој су ти радови били доступни, односно у радове до којих је Комисија могла доћи увидом у релевантне базе података и друге доступне изворе.

2.4. ПРЕГЛЕД И ОЦЕНА РАДОВА

1. **Снежана Прелевић Плавшић, Живорад Рашевић, Илија Бабић, Увод у грађанско право и стварно право, Висока школа за пословну економију и предузетништво, Београд 2025 (M14).**

Ова публикација представља коауторски уџбеник намењен студентима Високе школе за пословну економију и предузетништво. Према наведеним подацима, др Живорад Рашевић је аутор првог дела уџбеника („Увод у грађанско право“), док су др Снежана Плавшић и Илија Бабић аутори другог дела („Стварно право“). У самом уџбенику није прецизирано на који начин је рад на писању другог дела подељен између ова два коаутора, што онемогућава поуздану процену индивидуалног доприноса кандидаткиње.

Уџбеник обухвата целокупну материју општег дела грађанског права (појам и историју грађанског права, изворе, субјекте, субјективна права, правне послове,

грађанскоправну одговорност и значај времена у грађанском праву), као и материју стварног права (појам стварног права, право својине, начине стицања и заштите права својине, стварна права на туђој ствари и јавне регистре). Реч је, дакле, о изузетно обимним и концептуално захтевним областима, које су у уџбенику изложене на мање од 200 страница (искључујући садржај и списак литературе). Та чињеница сама по себи не би морала бити проблематична када би излагање било јасно систематизовано и поткрепљено адекватним избором релевантне литературе. Међутим, у коришћеној литератури изостају поједина новија и кључна дела из ове области, која су коауторима несумњиво била доступна, попут монографије Обезбеђење и учвршћење потраживања из 2015. године, која представља основно полазиште за анализу заложног права.

Поред оскудног избора литературе, у значајном делу текста извори уопште нису наведени. Треба нагласити да уџбеник није концепиран као текст без фуснота, са искључивим упућивањем на општи списак литературе, што је приступ који се понекад користи ради веће прегледности. Напротив, уџбеник садржи фусноте, али је очигледно да коаутори нису доследно користили релевантну литературу, нити су је систематски цитирали. Тако је, на пример, једна од централних тема стварног права – сусвојина – обрађена без упућивања на било који извор, што је тешко оправдати у наставном тексту овакве врсте.

У појединим деловима уџбеника излагање је непотпуно или недовољно прецизно, што може довести до нејасноћа у разумевању материје. Тако се, на пример, на страници 128 наводи следеће:

„На непокретној ствари право својине на ствари преноси само онај правни посао који садржи клаузулу интабуланди (*clausula intabulandi*) – пуноважну изјаву воље власника уписаног у земљишни регистар усмерену на то да његова својина пређе на стицаоца.“

Оваква формулација не прави јасну разлику између правног посла обвезивања и правног посла располагања, нити адекватно објашњава правни смисао клаузуле интабуланди. Као последица тога, студентима се може створити погрешан утисак да се својина на непокретностима преноси самим уговором ако он садржи клаузулу интабуланди, да је клаузула интабуланди изјава воље којом се врши пренос права својине, као и да је уговор о преносу права својине на непокретној ствари непуноважан уколико не садржи ову клаузулу.

Иако је Комисија имала у виду да је уџбеник намењен припреми испита на високој школи, а не на правном факултету, ниво излагања је у значајној мери остао на површном и описном нивоу. Већи део текста своди се на некритичко и непотпуно излагање општих правила, без контекста и без систематизације која би студентима омогућила да материју заиста разумеју. У том смислу, уџбеник не садржи ни нове научне увиде, нити оригиналну или функционалну систематизацију постојећих знања која би олакшала савладавање градива.

Материја стварног права обрађена је посебно сумарно, са знатно мање информација него у упоредивим наставним делима. То је у појединим случајевима

довело и до непотпуног представљања ставова из литературе на коју се коаутори позивају. Тако се, на пример, наводи да државина може постојати само на стварима које су у промету, уз позивање на уџбеник Обрена Станковића и Миодрага Орлића, иако се у наведеном делу изричито указује да државина може постојати и на стварима ван промета које се налазе у приватној својини. Ово релевантно појашњење у уџбенику је у потпуности изостављено.

У појединим деловима текст се своди искључиво на преношење законских одредаба, без икакве анализе или коментара. Такав је, на пример, део који се односи на законско право прече куповине (стр. 124–126), као и делови који се тичу овлашћења и обавеза заједничара код заједничке својине (стр. 146). Овакво излагање не пружа студентима неопходан теоријски оквир нити објашњава практични значај наведених института.

Ни упућивања на литературу нису увек довољно прецизна. Тако се, на пример, у фусноти 118 на страници 156 упућује на уџбеник Станковића и Орлића без навођења конкретног места, иако се фуснота односи на сложено питање стицања личних службености одржајем. Сам текст је при томе нејасан, јер разматра стицање личних службености одржајем по правилима о стицању својине од невласника (*sic!*), без додатних појашњења, иако такво становиште не произлази из литературе на коју се коаутори позивају.¹

Слично томе, у делу који се односи на стицање стварних службености одржајем, коаутори су се ограничили на навођење законске одредбе и неколико кратких реченица, без икаквог осврта на постојеће теоријске расправе, иако су оне обимно заступљене у основној литератури коју су сами навели. Имајући у виду и ниво курса за који је уџбеник писан, Комисија је оценила да је излагање толико редуковано и лишено контекста да не може допринети разумевању материје стварног права.

Посебно је уочљиво да је део о заложном праву поткрепљен упућивањем на три чланка и једну монографију из 1868. године. Иако је неспорно да се поједини институти стварног права развијају спорије, занемаривање савремене правне теорије у периоду дужем од једног века не може се сматрати оправданим у наставном тексту.²

Коначно, у уџбенику се појављују и пасуси који садрже очигледно погрешне правне квалификације. Тако се наслеђивање квалификује као оригинарно стицање, уз образложење које показује неразликовање основних појмова деривативног и оригинарног стицања. Овакво становиште понавља се на више места у тексту, што указује да није реч о изолованој омашци, већ о систематском неспоразуму у погледу основних института грађанског права. Слично томе, наслеђивање од стране државе као

¹ Обрен Станковић, Миодраг Орлић, *Стварно право*, Номос, Београд 2019 (десето неизмењено издање), 224–225.

² У коришћеној литератури изостају новија и значајна дела из ове области, која су коауторима несумњиво била лако доступна, попут монографије Драгора Хиберера и Милоша Живковића *Обезбеђење и учвршћење потраживања* из 2015. године, која представља незаобилазно референтно дело за сва питања која се односе на заложно право.

последњег законског наследника квалификује се као оригинарно стицање, иако у домаћој правној теорији о том питању не постоји спор.³

Све наведено доводи Комисију до закључка да овај уџбеник, и поред своје наставне намене, не достиже ниво стручне поузданости, прецизности и систематичности који се очекује од уџбеничке литературе из области општег дела грађанског права и стварног права, те као такав не може бити сматран релевантним доприносом грађанскоправној науци, нити убедљивом препоруком за наставни рад у ужој грађанскоправној научној области.

2. Снежана Прелевић Плавшић, *Правни аспекти насиља у породици*, докторска дисертација, одбрањена 2022. године.

Докторска дисертација кандидаткиње Снежане Прелевић Плавшић, под насловом Правни аспекти насиља у породици, обима је 284 странице и припада кривичноправној ужој научној области. Дисертација је одбрањена 2022. године на Правном факултету за привреду и правосуђе Универзитета Привредне академије у Новом Саду, пред комисијом у саставу: проф. др Дарко Маринковић, редовни професор Криминалистичко-полицијског универзитета у Београду (председник комисије), проф. др Јелена Матијашевић, редовна професорка Правног факултета за привреду и правосуђе у Новом Саду, и проф. др Јоко Драгојловић, ванредни професор истог факултета.

Структурно, дисертација је подељена на шест поглавља: увод, поглавље о положају жена кроз историју, поглавље о међународној регулативи, поглавље о правима жена и породичном насиљу у Србији, поглавље о законодавном оквиру и поступању у случајевима породичног насиља у Србији и закључак. У уводном делу кандидаткиња представља предмет истраживања, полазне хипотезе и циљ рада, који дефинише као сагледавање различитих димензија проблема породичног насиља, подизање свести о његовим размерама и последицама, значају превентивних мера, као и предлагање мера за унапређење положаја жена и законодавних решења.

Друго поглавље, посвећено положају жена кроз историју, у највећој мери је дескриптивног карактера. Иако је очигледна намера кандидаткиње да укаже на историјску условљеност неповољног положаја жена, текст се претежно своди на излагање чињеница преузетих из историјске и опште литературе, без критичког преиспитивања наведених ставова и без покушаја развијања правне расправе. Осим тога, значајан део овог поглавља заснива се на раније објављеним радовима кандидаткиње, који су у дисертацију унети готово у непромењеном облику, без суштинских допуна или продубљивања анализе које би допринеле научној вредности тезе.⁴

³ Дејан Б. Ђурђевић, *Институције наследног права*, Правни факултет Универзитета у Београду, Београд 2022, 116.

⁴ Вид. Снежана Прелевић Плавшић, „(Р)еволуција женских права – од лица *alieni iuris* до нордијског парадокса“, *Европско законодавство*, бр. 67/2019, стр. 278–298; Снежана Плавшић, „Жене и једнакост –

У наставку поглавља кандидаткиња износи статистичке податке о распрострањености насиља над женама, врстама насиља и структури жртава. Иако ти подаци могу имати информативну вредност, њихово излагање углавном остаје на нивоу прегледа бројки, без аналитичког оквира. Појам насиља у породици дефинише се тек на 40. страници рада, и то искључиво цитирањем различитих ауторских дефиниција које се нижу једна за другом, без јасног опредељења за појам који би кандидаткиња доследно користила у даљем тексту.

Треће поглавље, које носи назив „Међународна регулатива“, обухвата преглед релевантних међународних инструмената, као и праксу Европског суда за људска права, Интерамеричке комисије за људска права и одлуке Комитета CEDAW. Овај део рада у највећој мери има карактер приручника или систематизованог прегледа релевантних извора, без израженог личног научног доприноса. Кандидаткиња се, на пример, приликом разматрања стања у Србији ослања на медијске написе, уместо да анализира релевантне акте домаћих институција⁵ или ставове домаће правне теорије. Комисија је такође уочила да је значајан део овог поглавља након одбране докторске дисертације објављен као два засебна научна рада, која су међусобно садржински подударна и приложена уз конкурсну документацију, због чега не могу бити поново вреднована.⁶

Четврто поглавље, посвећено правима жена и породичном насиљу у Србији, обухвата преглед истраживања, податке о родној неједнакости, распрострањености насиља, последицама насиља и поступању институција. Излагање је, међутим, несистематично и често понавља исте или сличне податке на различитим местима, без јасне структуре и аналитичког продубљивања. Анализа родне неједнакости и утицаја образовања и економске независности на изложеност насиљу заснива се на ограниченој литератури и остаје на нивоу општих закључака. Иако је тема по својој природи мултидисциплинарна, рад у овом делу више подсећа на социолошки преглед него на кривичноправну анализу, при чему кандидаткиња пропушта да се ослони на релевантну домаћу кривичноправну литературу.⁷ Кандидаткиња на више места понавља готово идентичне наводе о истим емпиријским истраживањима, без њихове аналитичке обраде или укључивања у шири научни контекст. Тако се истраживање организације SeConS о мапирању породичног насиља у централној Србији из 2010. године, као и истраживање Виктимолошког друштва Србије о насиљу у породици у Војводини из 2009/2010. године, излажу у више наврата (стр. 112 и 115 дисертације) уз минималне формалне разлике у формулацији, али без додатних увида, критичке анализе или методолошког

илузија и стварност“, Зборник радова XIV међународног скупа „Правнички дани проф. др Славко Царић“ – *Независност правосуђа*, 2017, стр. 629–641.

⁵ На пример, препоруке Заштитника грађана 13-1-2015/2015, дел. бр. 32739 од 25. августа 2016. године.

⁶ Вид. Снежана Прелевић Плавшић, „Породично насиље и одговорност државе у европској судској пракси“, Будвански правнички дани, 681–699; Снежана Прелевић Плавшић, „Почеци примене дужности дужне прилежности у поступцима породичног насиља: међународни прецеденти“, Будвански правнички дани, 2024, 259–282.

⁷ Нпр. Милан Шкулић (ур.), зборник *Насиље у породици*, Београд, Удружење јавних тужилаца и заменика јавних тужилаца Србије, 2009.

продубљивања, што оставља утисак дескриптивног понављања општих места, а не систематске научне обраде релевантних података.

Посебни делови овог поглавља, који се односе на последице насиља у породици и искуства жртава са институцијама, веома су кратки и садржински сиромашни, при чему се углавном свде на графичке приказе и препричавање података из постојећих публикација, без критичке расправе. Одељак о поступању институција додатно илуструје овакав приступ: уместо да се анализира нормативни оквир и правни инструменти, кандидаткиња се задржава на прегледу резултата појединих истраживања, без правне концептуализације и без ослањања на релевантну научну литературу. Исто важи и за део посвећен случају насиља у Житишту, који је обрађен дескриптивно и без елемената студије случаја.

Пето поглавље, које се бави законодавним оквиром и поступањем у случајевима породичног насиља у Србији, први пут у раду доноси детаљнији преглед позитивноправних решења, пре свега кривичноправних и породичноправних норми, као и Закона о спречавању насиља у породици. Међутим, и у овом делу излагање се у највећој мери своди на препричавање законских одредаба, уз ограничен број табела и графикона, без дубље анализе и критичког осврта. Комисија указује и на чињеницу да је и значајан део овог поглавља кандидаткиња накнадно објавила као засебан научни рад.⁸

У целини посматрано, докторска дисертација кандидаткиње Снежане Прелевић Плавшић одликује се обимом и широким тематским захватом, али не и довољним степеном научне продубљености, критичке анализе и јасног методолошког усмерења које се очекује од докторског рада у кривичноправној научној области. Текст је у значајној мери дескриптиван, ослоњен на преглед постојећих података и извора, уз ограничен лични научни допринос и недовољно коришћење релевантне домаће правне литературе.

Коначно, Комисија је става да докторска дисертација кандидаткиње др Снежане Плавшић, по свом предмету, методологији и научном приступу, недвосмислено припада кривичноправној ужој научној области, а не грађанскоправној области за коју је расписан овај конкурс. Дисертација је одбрањена у оквиру кривичноправног студијског програма, уз полагање искључиво кривичноправних и кривичнопроцесних испита, пред комисијом састављеном од наставника из те научне области.

Тежиште истраживања усмерено је на насиље у породици као кривичноправни и криминолошки феномен, репресивне механизме државне заштите, поступање органа гоњења и судова, као и међународне кривичноправне стандарде и одговорност државе, док су породичноправни аспекти обрађени тек маргинално и инструментално, без систематске и догматске анализе грађанскоправних института.

⁸ Снежана Плавшић, „Породично насиље – пандемија из сенке“, Зборник радова XIX међународног скупа „Правнички дани проф. др Славко Царић“ – Право, наука и друштво – актуелна питања, Нови Сад, 2022, 629–641.

3. Снежана Прелевић Плавшић „Породично насиље – пандемија из сенке“, Зборник радова XIX међународног скупа „Правнички дани проф. др Славко Царић“ – Право, наука и друштво – актуелна питања, Нови Сад, 2022, 342–349 (M31).

У овом раду кандидаткиња разматра поједине практичне проблеме који се јављају у примени кривичноправних норми у Републици Србији у области насиља у породици, као и утицај пандемије COVID-19 на положај жена унутар породице и на тржишту рада. Иако је тема несумњиво актуелна и друштвено значајна, начин њене обраде остаје претежно дескриптиван и информативан, без развијене критичке анализе или јасно артикулисаних научних теза.

Комисија указује да је овај рад објављен након одбране докторске дисертације кандидаткиње и да је његов садржај у претежној мери већ садржан у тексту одбрањене дисертације, без уочљивих суштинских допуна, нових аналитичких увида или даљег научног продубљивања теме. Сходно томе, овај рад је у оквиру овог извештаја већ вреднован као део одбрањене докторске дисертације и не може се поново узимати у обзир у поступку избора.

Садржински, рад се углавном своди на преглед стања у нашој држави и изношење појединих статистичких података, уз ограничено проблематизовање њихових узрока и последица. Изостаје систематичније ослањање на релевантну домаћу правну теорију, посебно на радове водећих аутора из области породичног права. Тако се, примера ради, радови проф. др Марије Драшкић, која је управо у овој области дала један од најзначајнијих и трајних научних доприноса, у тексту ни не помињу, иако би њихова анализа била од суштинског значаја за озбиљније разматрање предмета рада.⁹ Имајући у виду да је Комисија садржину докторске дисертације већ анализирала, као и да је овај рад објављен тек након њене одбране, Комисија неће посебно разматрати овај текст, нити ће га узети у обзир приликом доношења одлуке о избору у звање наставника на Правном факултету Универзитета у Београду.

4. Snežana Prelević Plavšić, Jelena Vlajnić, Marijana Mladenov, „Socio-economic consequences of the phenomenon of missing women“, рад прихваћен за објављивање у *International Review Belgrade*, 2025 (M23) (укупно 11 страница са литературом).

Кандидаткиња у достављеном списку радова наводи да је овај рад прихваћен за објављивање и у прилогу доставља фотографију екрана на којој је назначен статус

⁹ Вид. нпр. Марија Драшкић, „Породични закон – дванаест година после“ у М. Драшкић, Н. Шаркић, Ј. Арсић (ур.), зборник радова, *Породични закон – дванаест година после*, Београд, Службени гласник, 19–47; М. Драшкић, „Да ли нам је потребан још један закон о заштити од насиља у породици“ у С. Лилић (ур.), *Перспективе имплементације европских стандарда у правни систем Србије*, књ. 6, Универзитет у Београду – Правни факултет, 37–50. М. Драшкић, „Family Law Protection from Domestic Violence: Serbian Response to the Legal Consequences of the Disintegration of Families“ у L. Breneselović, V. Čolović, J. Ćirić, P. Dimitrijević i J. Trkulja (ur.), *Spomenica Valtazara Bogišića*, Službeni glasnik – Institut za uporedno pravo – Pravni fakultet Univerziteta u Nišu, Beograd, 2011, 227–232.

„Production“. Међутим, у поступку избора кандидаткиња је била дужна да прибави и достави формалну потврду уредништва часописа којом се недвосмислено потврђује да је рад прихваћен за објављивање, што у овом случају није учињено.

Рад је написан на енглеском језику и бави се феноменом такозваних „нестајућих жена“ (missing women phenomenon), који се разматра као последица родно заснованог насиља и дубљих социо-економских неједнакости. Иако је тема несумњиво актуелна и релевантна, увидом у достављени текст Комисија је утврдила да он у суштини представља превод раније објављеног рада кандидаткиње из 2017. године под насловом „Жене и једнакост – илузија и стварност“, објављеног у Зборнику радова XIV међународног научног скупа „Правнички дани – проф. др Славко Царић“ (Нови Сад, 2017, стр. 629–641).

Садржински, структура, аргументација и ток излагања у потпуности се подударају са ранијим радом, при чему су једине уочљиве разлике ограничене на формулацију апстракта и закључка, као и на делимично измењен списак литературе. Осим тога, овај текст уједно представља и рецепцију дела докторске дисертације кандидаткиње, односно одељка 2.3. („Положај жене у Новом веку“) у оквиру II поглавља дисертације.

Полазећи од начела академске оцене и забране двоструког вредновања истоветног или суштински истог научног текста, Комисија не може овај рад поново узимати у обзир у поступку избора у звање доцента, нити га посебно вредновати, с обзиром на то да је реч о накнадно предатом преводу већ објављеног и већ оцењеног садржаја.

5. S. Jovanović, S. Prelević Plavšić, „Legal Framework for the environmental liability of business entities“, 14th International Scientific Conference „Employment, Education and Entrepreneurship“ (EEE2025) (M33).

Судећи по наслову, овај рад не спада у ужу грађанскоправну научну област за коју је конкурс расписан. Кандидаткиња га није доставила уз пријаву, а Комисија, упркос предузетим напорима, није успела да дође до његовог текста, те рад није могао бити вреднован у овом поступку.

6. Živorad Rašević, Snežana Prelević Plavšić, Sandra Pajić Šavija, „Council of Europe Framework Convention on Artificial Intelligence and Human Rights, Democracy and the Rule of Law“, 14th International Scientific Conference „Employment, Education and Entrepreneurship“ (EEE2025) (M33).

Судећи по наслову, овај рад не спада у ужу грађанскоправну научну област за коју је конкурс расписан. Кандидаткиња га није доставила уз пријаву, а Комисија, упркос предузетим напорима, није успела да дође до његовог текста, те рад није могао бити вреднован у овом поступку.

7. Đorđe Spasojević, Snežana Prelević Plavšić, Jelena Vlajnić, „The Subculture of Clothing Between Human Rights and the Threat of Terrorism“, *LAW – Theory and Practice*, no. 2/2025, 113–129 (M24).

У овом коауторском раду разматра се питање традиционалне исламске ношње из перспективе безбедносних ризика и потенцијалног терористичког деловања. Садржински и методолошки, рад не припада ужој грађанскоправној научној области за коју је конкурс расписан, те се не може узети у обзир у овом поступку.

8. **Снежана Прелевић Плавшић, *Породично насиље и одговорност државе у европској судској пракси*, Будвански правнички дани, 681–704 (M33).**

Овај рад ауторке представља један од два научна рада која је кандидаткиња објавила на основу већ одбрањене докторске дисертације, преузимајући њене делове у готово неизмењеном облику. У конкретном случају, целокупан текст рада, уз изузетак мањих редакцијских корекција, као и измењеног апстракта и закључка, у потпуности је садржан у докторској дисертацији на страницама 75–98. Сходно начелима академске оцено и забрани двоструког вредновања истоветног садржаја, Комисија овај рад не може поново разматрати у поступку избора.

9. **Milica Njegovan, Snežana Prelević Plavšić, „Opportunities and Challenges of Artificial Intelligence Application in Investment Arbitration“, *Social Informatics Journal*, 3(2), 2024, 1–8 (M24).**

У овом коауторском раду разматра се могућност примене вештачке интелигенције у инвестиционој арбитражи, као и поједина правна питања која се у том контексту отварају. По свом предмету и усмерењу, рад не припада ужој грађанскоправној научној области за коју је конкурс расписан (предмети Породично право и Медицинско право), те се не може узети у обзир у поступку избора у звање доцента.

10. **Снежана Прелевић Плавшић, „Насиље у породици: правни оквир Србије и добра решења упоредног права“, *Друга национална школа позитивног права*, Златибор, 2024 (M61).**

Овај рад кандидаткиња није приложила уз пријаву, а Комисија, упркос уложеним напорима, није успела да га прибави, због рад чега није могао бити вреднован у овом поступку.

11. **Snežana Prelević Plavšić, Živorad Rašević, „Evolution of the Legal Status of Women in Contractual Relations: From Discrimination to Equality in Business“, 13th International Scientific Conference „Employment, Education and Entrepreneurship“ (EEE2024), 2024, 637–647 (M33).**

Овај коауторски текст, који представља излагање са научног скупа, садржи сумарни и претежно дескриптивни преглед друштвеног положаја жена кроз историју. Иако се у самом наслову рада помиње положај жена у уговорним односима и предузетништву, у тексту се не разматрају питања уговорног права, нити грађанског права уопште, а изостаје и било каква озбиљнија анализа женског предузетништва. Уместо тога, рад се своди на опште осврте на положај жена у различитим историјским

периодима и на навођење појединачних примера жена које су заузимале истакнуте друштвене улоге.

Највећи део текста чини пуко преношење чињеница из историјске литературе, без критичког преиспитивања, аналитичког приступа или покушаја да се отворе правно релевантна питања у вези са положајем жена. Аутори не формулишу јасне тезе, не воде научну расправу и не изводе аргументоване закључке, већ се текст завршава општим и уопштеним констатацијама о препрекама са којима се жене сусрећу у различитим сферама друштвеног живота.

Од укупно једанаест страница рада, свега једна страница посвећена је савременом праву и питању родне равноправности у области предузетништва. И у том делу текст се исцрпљује у навођењу резултата појединих међународних истраживања, без икаквог ауторског коментара, правне анализе или покушаја да се ти подаци доведу у везу са релевантним правним институтима.

Иако би се, судећи по наслову, могло очекивати да рад садржи анализу грађанскоправних аспеката положаја жена, такав садржај у тексту у потпуности изостаје. У раду се не налази ниједна систематска правна анализа положаја жена, нити расправа о њиховом положају у уговорним односима.

Коначно, Комисија је утврдила да је готово читав текст овог рада преузет из рада који је већ објављен у истој публикацији претходне године под насловом „Women and the Acquisition of the Right to Independently Undertake Legal Transactions“, који је такође био предмет разматрања. Измене у односу на претходно објављени рад ограничене су на структуру текста, поднаслов и поједине језичке формулације, док је садржина у суштини остала непромењена.

12. Snežana Prelević Plavšić, „The Convention on the Rights of the Child: Successes and Gaps in Reducing Child Labor and Rights Violation“, 13th International Scientific Conference „Employment, Education and Entrepreneurship“ (EEE2024), 710–718 (M33).

У овом тексту, који представља излагање са научног скупа и обухвата нешто више од седам страница, ауторка најпре даје сумарни приказ основне садржине Конвенције о правима детета, након чега се у кратким цртама осврће на улогу Комитета за права детета, као и на обавезе држава у погледу примене одредаба ове конвенције. У наставку текста посебна пажња посвећена је праву детета на партиципацију, при чему ауторка истиче значај третирања деце као активних учесника у друштву и потребу да се мишљењу детета посвети одговарајућа пажња.

Иако би се, судећи по наслову рада, могло очекивати да је тежиште анализе стављено на питање децјег рада и повреде права детета у том контексту, ова тема у тексту заузима нешто више од једне странице. У том делу ауторка се превасходно ослања на статистичке податке, указујући на одређене бројчане показатеље који сведоче о забрињавајућем обиму укључивања деце у тржиште рада. На истој страници,

у сажетом облику, разматрају се и питање учешћа деце у оружаним сукобима, као и утицај пандемије COVID-19 на ментално здравље деце.

У закључним напоменама ауторка упућује и на поједине међународне инструменте који допуњују Конвенцију о правима детета, и то на Факултативни протокол о продаји деце, дејој проституцији и дејој порнографији, Факултативни протокол о учешћу деце у оружаним сукобима, као и на Опциони протокол о комуникацијским процедурама, који у Републици Србији још увек није ратификован.

Треба истаћи и да се ауторка у овом раду не ослања на нека од најважнијих дела која се баве овим питањем.¹⁰

Коначно, Комисија је увидом у радове кандидаткиње Плавшић утврдила да је део овог рада већ објављен, и то у оквиру рада:

13. **Nenad Stefanović, Snežana Prelević, „Prava deteta u Srbiji i svetu“, Zbornik radova IX tradicionalnog međunarodnog skupa „Pravnički dani prof. dr Slavko Carić“ – *Savremene tendencije razvoja pravnih sistema država u regionu*, Novi Sad, 2012, 408–420.**

У овом коауторском раду аутори дају општи и претежно дескриптиван преглед положаја и заштите права детета у Србији и у међународном контексту. Излагање остаје на нивоу општих констатација, без продубљене правне анализе, јасно формулисаних теза или оригиналних научних закључака.

14. **Снежана Прелевић Плавшић, „Почеци примене дужности дужне прилежности у поступцима породичног насиља: међународни прецеденти“, *Будвански правнички дани*, 2024, 259–282 (M33).**

Овај рад кандидаткиње у целости представља текст који је саставни део III поглавља докторске дисертације и односи се на анализу релевантне праксе Интерамеричке комисије за људска права, као и Европског суда за људска права. Сходно томе, Комисија овај рад неће посебно вредновати, будући да је текст објављен 2022. године, у време када је докторска дисертација стављена на увид јавности и потом одбрањена, као и зато што је у оквиру овог извештаја већ оцењен као део одбрањене докторске дисертације.

15. **Snežana Prelević Plavšić, Đorđe Spasojević, „Subjects of law and their representation: Historical review“, *Trendovi u poslovanju*, 2/2023, 73–79 (M53).**

¹⁰ Вид. примера ради S. Schmahl, *United Nations Convention on the Rights of the Child. Article-by-article-Commentary*, Baden Nomos Verlagsgesellschaft mbH & Co, 2021; J. Tobin (ed.), *The UN Convention on the Rights of the Child: A Commentary*, Oxford University Press, 2019; G. Van Bueren, *The International Law on the Rights of the Child*, Martinus Nijhoff Publishers, The Hague, 1998.

Овај коауторски рад кандидаткиње Снежане Плавшић садржи кратак и претежно описни преглед развоја појмова грађанскоправних субјеката, пословне способности и заступања. Аутори најпре указују на историјски развој појмова физичког и правног лица, а затим се у општим цртама осврћу на значај заступања у савременим пословним односима.

Међутим, поједини делови текста нису међусобно повезани у смислену и заокружену целину. Свако од наведених питања обрађено је изоловано, на нивоу основних информација, без унутрашње логичке везе са осталим деловима рада. Садржина овог кратког чланка своди се искључиво на навођење општих места и основних података о појму грађанскоправних субјеката, без ауторског коментара, анализе или покушаја систематизације изнетог материјала.

У раду нису формулисане никакве истраживачке тезе, нити је јасно дефинисан циљ истраживања, што се неминовно одражава и на закључни део текста. Закључак се своди на опште и неспорно запажање да се право временом развијало, да се појам правних субјеката мењао и да је установа заступања од значаја за савремене правне односе. Иако аутори указују на очекивање даљих интервенција законодавца и динамичан развој ове области, та очекивања нису конкретизована, нити је објашњено на које се правне проблеме или правце развоја односе.

Овај текст се не може оценити као научно истраживање, будући да у њему није примењена научна методологија нити су изведени било какви одређени резултати. Из начина цитирања јасно произлази да су аутори поједине пасусе преузимали из литературе, при чему је свака публикација наведена тек једном, за читав пасус, што ствара привидан утисак ослањања на обимну литературу, иако се рад у суштини састоји од међусобно уклопљених одломака преузетих из различитих извора.

У раду нису постављене тезе, нису прецизно дефинисани основни појмови, излагање није систематично (наизменично се говори о правној способности, пословној способности и заступању, без јасне структуре), а на крају нису изведени јасни и одређени закључци.

16. Живорад Рашевић, Данијела Деспотовић, Снежана Прелевић Плавшић, „Јавне набавке између управног и облигационог права: системско позиционирање“, XVIII Harmonius међународна конференција „Пословни и правни изазови Отвореног Балкана“, Београд, 309–334 (M53).

У овом коауторском раду аутори анализирају правну природу уговора о јавним набавкама, с циљем да разјасне њихово системско позиционирање у важећем српском праву и укажу на одређене нормативне и теоријске недостатке постојећих решења. Полазећи од појма управног уговора, у раду се разматрају теорије које уговоре о јавним набавкама квалификују као управноправне, односно као облигационоправне уговоре, при чему аутори заузимају становиште да се ова врста уговора може адекватно уредити само применом комбинације правила и начела управног и облигационог права.

У раду су размотрена релевантна решења домаћег законодавства, упоредноправна искуства појединих земаља у региону, као и поједини аспекти домаће судске праксе. Аутори излажу аргументе који се у теорији користе у прилог управноправне природе уговора о јавним набавкама, али указују на њихову ограничену убедљивост, наглашавајући да ове уговоре превасходно треба посматрати као уговоре облигационог права, на које се, услед њихове специфичности, примењују и поједина правила управног права. Посебно се истиче значај Закона о облигационим односима као општег прописа уговорног права, који уређује бројна питања која нису обухваћена Законом о јавним набавкама.

Иако је расправа заснована на релевантној домаћој литератури, у раду нису јасно формулисане истраживачке хипотезе, нити је изведен прецизан и недвосмислен закључак о правној природи уговора о јавним набавкама. Аутори се у закључном делу оправдано ограђују од искључивог квалификовања ових уговора као управноправних или као грађанскоправних, указујући на потребу за „средњим решењем“, али се притом уздржавају од конкретизације тог решења и од изношења јасних предлога *de lege ferenda*.

Посебна замерка односи се на разматрање правног основа и домашаја предговорне одговорности. Аутори износе становиште да се *culpa in contrahendo* заснива на претпостављеној кривици, па чак наговештавају и могућност објективне одговорности, али притом уопште не разматрају преовлађујућа схватања у домаћој облигационоправној теорији, нити се критички односе према њима. Изостанак осврта на постојећу доктрину и на њене аргументе чини ову позицију недовољно образложеном и методолошки проблематичном.

На крају, Комисија је имала у виду и чињеницу да се овај рад бави питањима из области управног и облигационог права, те да, иако делимично припада грађанскоправној материји у ширем смислу, нема додирних тачака са породичним и медицинским правом.

17. **Snežana Prelević Plavšić, Đorđe Spasojević, Joko Dragojlović, „Inadequacy of Application of Sentencing Policy for Perpetrators of Domestic Violence“, *Culture of Polis*, Vol. 20, 3/2023, 107–127 (M24).**

Овај коауторски рад у суштини представља обраду тема које су већ разматране у докторској дисертацији кандидаткиње др Снежане Плавшић, превасходно у оквиру V поглавља тезе, уз одређене стилске и структурне модификације. Иако су поједини делови текста прерађени и међусобно другачије распоређени, садржинска подударност са релевантним деловима дисертације је јасно уочљива. Имајући у виду да је овај текст већ објављен након одбране докторске дисертације и да је у овом извештају разматран и вреднован као део те дисертације, Комисија га неће посебно узимати у обзир у поступку избора у звање доцента.

18. **Снежана Прелевић Плавшић, Живорад Рашевић, Јелена Влајнић, „Родна равноправност у предузетништву: изазови и перспективе“,**

Зборник радова са округлог стола „Могућности за развој предузетништва младих“, Пројекат „Предузетници за XXI век“, 2023, 80–86.

Овај рад кандидаткиња није приложила уз пријаву, а Комисија, упркос уложеним напорима, није успела да га прибави, због рад чега није могао бити вреднован у овом поступку.

19. **Snežana Prelević Plavšić, Živorad Rašević, Danijela Despotović, „Women and the Acquisition of the Right to Independently Undertake Legal Transactions“, 12th International Scientific Conference „Employment, Education and Entrepreneurship“ (EEE2023), 2023, 398–409 (M33).**

Овај коауторски рад кандидаткиње у великој мери представља преузимање делова докторске дисертације, конкретно II поглавља, који се односе на положај жене у старом и средњем веку. Имајући у виду да је Комисија овај текст већ детаљно анализирао у оквиру разматрања докторске дисертације, на овом месту је довољно указати да се рад неће по други пут узимати у обзир приликом одлучивања о избору у звање, будући да је реч о тексту који је већ био доступан стручној јавности и као такав је овде већ вреднован.

20. **Jelena Vlajnić, Živorad Rašević, Snežana Prelević Plavšić, „Determining the Applicable Law for Cross-border Infringement of Personality Rights in the Media“, 12th International Scientific Conference „Employment, Education and Entrepreneurship“ (EEED2023), 2023, 381–389 (M33).**

У овом реферату са међународне конференције аутори разматрају поједина питања међународног приватног права у вези са накнадом штете услед повреде права личности путем медија, са посебним освртом на интернет медије. Рад обухвата основна правила о одређивању међународне надлежности и меродавног права у оваквим случајевима, уз указивање на одређене практичне и теоријске проблеме и знаке могућих решења.

Иако се рад бави важном и актуелном грађанскоправном темом, ниво научне обраде остаје врло ограничен. Излагање се своди на кратак преглед основних питања и општих напомена о потенцијалним тешкоћама у примени постојећих правила, без продубљене анализе различитих решења, њихових предности и недостатака, као и без јасног теоријског оквира. Као и у другим радовима кандидаткиње које је Комисија разматрала, текст је структурисан као низ слабо повезаних општих информација, уз претежно дескриптивно навођење законских одредаба, без развијене аргументације и критичког промишљања.

Недовољно јасно формулисана истраживачка теза условила је и уопштен закључак, у коме се констатује да је важеће решење „превише круто“ и да би флексибилнији приступ био правичнији, али без објашњења у чему се конкретно састоји наводна неправичност постојећег режима и по којим критеријумима би

предложена алтернатива била пожељнија. На недовољну методолошку прецизност рада указује и некоректна употреба појма *de lege ferenda*, који се у тексту два пута користи на погрешан начин — једном за означавање важећег позитивног права (стр. 382), а други пут за означавање упоредноправних решења (стр. 383).

Иако је у области међународног приватног права доступна изузетно обимна и релевантна литература, нарочито на енглеском језику, аутори су своје излагање засновали на врло ограниченом броју извора (шест научних чланака и једна монографија), што додатно утиче на укупну дубину и убедљивост анализе. Коначно, Комисија указује и на то да се овај рад, иако припада широј сфери грађанског права, не односи на област породичног и медицинског права за коју је расписан конкурс.

21. Živorad Rašević, Jelena Vlainić, Snežana Prelević Plavšić, „Zabrana diskriminacije kao jedan od javnih oblika ustanove javnog poretka u međunarodnom privatnom pravu“, Zbornik radova sa VI nacionalne naučno-stručne konferencije sa međunarodnim učesćem „Trendovi u poslovanju“, Kruševac, 2023, 295–303 (M63).

У овом коауторском раду аутори разматрају однос антидискриминационог и међународног приватног права, полазећи од појединих ставова правне теорије и примера из стране судске праксе у којима се поставља питање односа забране дискриминације и заштите јавног поретка. У том контексту анализирају се и релевантна домаћа законска решења, као и одређени примери из домаће судске праксе у којима може доћи до сукоба ова два правна начела.

Иако је питање односа забране дискриминације и јавног поретка у оквиру међународног приватног права несумњиво значајна грађанскоправна тема, обрада у овом раду остаје на превасходно дескриптивном нивоу. Кандидаткиња се не упушта у продубљену научну анализу нити развија јасну и аргументовану теоријску позицију. Тако, примера ради, анализира се један случај у коме је, према становишту ауторке, дошло до „дискриминације домаћих држављана који су покушавали да закључе брак у иностранству са лицима истог пола“, након чега се закључује да начела сразмерности, забране дискриминације и права на слободан развој личности (чл. 20. став 3, 21. и 23. Устава) подржавају став да забрана дискриминације треба да превагне над принудном нормом о неважности истополног брака онда када та норма представља претеран терет за субјективна права и онемогућава слободан развој личности, нарочито ако се при томе не повређују права других лица.

Овако формулисан закључак остаје на нивоу опште констатације и не прати га дубља правничка расправа о домаћају јавног поретка, границама примене антидискриминационих стандарда у међународном приватном праву, нити о могућим последицама прихватања таквог становишта у системском смислу. На тај начин рад не превазилази ниво уопштеног излагања и илуструје приступ истраживању који се не ослања на темељну анализу супротстављених аргумената и релевантних теоријских концепата.

Као што је Комисија већ указала приликом оцене претходних радова, у области међународног приватног права постоји обимна и лако доступна релевантна литература, нарочито на енглеском језику, која би омогућила знатно продубљенију и теоријски утемељенију расправу. Коначно, Комисија напомиње да се ни овај рад не односи директно на материју породичног и медицинског права.

22. **Снежана Прелевић Плавшић, Јелена Влајнић, Ђорђе Спасојевић, „Етичко пословање као важан елемент друштвено одговорног пословања“, *Зборник радова са XI Међународног научно стручног скупа „Систем квалитета услов за успешно пословање и конкурентност“*, Копаоник, 2023, 218–226 (M33).**

Овај коауторски рад у значајној мери садржи делове текста који су већ објављени у два ранија рада кандидаткиње, и то:

23. **Снежана Прелевић, „Комерцијални одговоран“, *Учење за подузетништво, Друга међународна научно-стручна конференција о учењу за подузетништво – ICEL2*, Висока школа за економију, подузетништво и управљање Никола Шубић Зрински, Загреб, 2/2012, 237–245 (M53).**
24. **Снежана Прелевић, „Пословна етика – парадокс или неминовност?“, *Право – теорија и пракса*, бр. 1–3, 2011, 36–55 (M53).**

Одређени делови текста нису преузети из наведених радова и односе се на примере друштвено одговорног пословања; међутим, и ти сегменти су изложени дескриптивно, без отварања било какве научне расправе. Ниједна од ове три публикације не спада у ужу грађанскоправну научну област и, сходно томе, не може бити предмет вредновања у овом извештају.

25. **Marijana Mladenov, Snežana Prelević Plavšić, Tamara Staparski, „Climate Change From the Perspective of the European Court of Human Rights“, *International Review Belgrade*, 3–4/2022, 118–122 (M24).**

У овом кратком прегледном тексту, који обухвата свега неколико страница, коаутори постављају питање да ли се корпус правила о заштити људских права, изграђен у пракси Европског суда за људска права, може применити као инструмент у борби против климатских промена. Рад је изложен на општем нивоу, без развијене правне анализе и без ослоњања на грађанскоправну догматику, те се не може узети у обзир у поступку избора у звање доцента за ужу грађанскоправну научну област.

26. **Констанс Мајхеншек, Снежана Прелевић, „Процена утицаја на здравље људи у контексту заштите животне средине“, *Европско законодавство*, бр. 41/2012, 84–103 (M51).**

Рад се не може узети у обзир у поступку избора у звање доцента, будући да по свом предмету и научном приступу не припада ужој грађанскоправној научној области за коју је конкурс расписан.

27. **Снежана Прелевић Плавшић, „Жене и једнакост – илузија и стварност“, *Зборник радова XIV међународног скупа „Правнички дани проф. др Славко Царић“ – Независност правосуђа, 2017, 629–641 (М33).***

Ауторка у овом раду разматра последице родне неравноправности, полазећи од феномена такозваних „нестајућих жена“. Полази од става да је насиље у породици једна од кључних препрека постизању „објективне једнакости мушкараца и жена“ и у том контексту насиље у интимним односима, силовање, инцест, фетицида, сексуално узнемиравање и друга слична понашања квалификује као облике родно заснованог насиља. Ослањајући се на поједине статистичке податке и пројекције, ауторка указује на утицај насиља на „губитак“ жена на глобалном нивоу. При томе наводи пројекције о односу броја мушкараца и жена у браковима, као и о проценту мушкараца који ће у познијим годинама остати сами, закључујући да ће у Кини и Индији број мушкараца који желе да склопе брак у наредним деценијама за око 50% премашити број жена „доступних за склапање брака“.

На основу таквих пројекција, ауторка изводи закључак да би „недостатак жена могао да промени породичноправне норме у правцу дозвољавања хомосексуалних заједница“, као и да би родна неравноправност могла довести до повећања броја отмица жена, принудних бракова, трговине људима, сексуалне експлоатације и злостављања жена. Ови закључци, међутим, изнети су без упућивања на релевантне ставове правне теорије, социолошка или демографска истраживања, као и без детаљнијег образложења узрочно-последичних веза које ауторка претпоставља.

По свом приступу, рад представља пре свега социоекономски и статистички преглед феномена родно заснованог насиља, заснован на приказу одређених података и пројекција, а не правну анализу кључних питања која се у вези са овом темом могу поставити. У раду изостаје разматрање правних аспеката забране дискриминације, права на слободно одлучивање о рађању, права на живот и других основних права која су од непосредног значаја за проблематику којом се ауторка бави. Закључци до којих долази остају на нивоу општих и недовољно утемељених констатација; примера ради, тврдња да би „недостатак жена могао довести до измена породичноправних норми у правцу дозвољавања хомосексуалних заједница“ изнета је без позивања на било какве теоријске ставове или емпиријске студије које би такав закључак могле да поткрепе.

Коначно, ауторка се у раду не осврће на релевантне међународноправне инструменте који се баве забраном дискриминације и родно заснованим насиљем, нити на службена тумачења Савета Европе, судску праксу Европског суда за људска права или релевантне стручне коментаре. Иако приказани подаци могу бити занимљиви са дескриптивног становишта, рад не садржи правну анализу која би била од значаја за поступак избора у звање у оквиру уже грађанскоправне научне области.

28. **Снежана Прелевић, „Коме је бизнис одговоран“, Учење за подузетништво, Друга међународна научно-стручна конференција о учењу за подузетништво – ICEL2, Висока школа за економију, подузетништво и управљање Никола Шубић Зрински, Загреб, 2/2012, 237–245 (M33).**

Кандидаткиња у овом раду анализира концепт друштвено одговорног пословања. С обзиром на предмет и садржину, рад не спада у ужу грађанскоправну научну област и не може се узети у обзир у поступку избора у звање доцента.

29. **Nenad Stefanović, Snežana Prelević, „Prava deteta u Srbiji i svetu“, Zbornik radova IX tradicionalnog međunarodnog skupa „Pravnički dani prof. dr Slavko Carić“ – *Savremene tendencije razvoja pravnih sistema država u regionu*, Novi Sad, 2012, 408–420 (M33).**

Ауторка у овом раду најпре указује на значај Конвенције о правима детета, а потом се осврће на питање права детета у контексту домаћих законских решења, посебно у светлу тадашњих предложених измена законодавства под утицајем Конвенције. Тај део излагања углавном се своди на препричавање предложених измена и њихово штуро коментарисање, без дубље анализе њихових предности и недостатака. У раду се даље спроводи кратка упоредноправна анализа законских решења којима се уређује правни положај деце, након чега ауторка поново излаже основне елементе Конвенције о правима детета и у најкраћим цртама указује на улогу Комитета за права детета. Поред тога, износе се и поједини статистички подаци који се односе на страдање деце у оружаним сукобима, њихово укључивање на тржиште рада и сличне појаве.

Рад пружа основне информације о Конвенцији о правима детета, појединим упоредноправним решењима и предложеним изменама домаћег законодавства. Међутим, анализи ових питања ауторка приступа на веома општем нивоу и без продубљене расправе о релевантним породичноправним аспектима, уз ограничено ослањање на кључну правну литературу која се бави правима детета.

30. **Snežana Prelević, „Da li je pravda dostižna ali spora?“, Zbornik radova VIII tradicionalnog međunarodnog skupa „Pravnički dani prof. dr Slavko Carić“, 2011, 215–227 (M33).**

Комисија овај рад неће узимати у обзир у поступку вредновања, будући да значајан део његове садржине представља преузимање текста из већ објављеног коауторског рада који је Комисија већ анализирао и оценила. Реч је о раду: Snežana Prelević, Rok Lampe, Marinko Džudović, „Право на суђење у разумном року – значајан принцип грађанског процесног права“, Право – теорија и пракса, бр. 5–6/2009, 36–45 (*infra* у овом извештају).

31. **Снежана Прелевић Плавшић, „(Р)еволуција женских права – од лица *alieni iuris* до нордијског парадокса“, *Европско законодавство*, бр. 67/2019, 278–298 (M53).**

Овај рад бави се друштвеним положајем жена у старом, средњем и новом веку. У делу који се односи на нови век, кандидаткиња разматра и такозвани „нордијски парадокс“, односно тезу према којој су жене повољнијег економског положаја изложеније насиљу од стране партнера традиционалних уверења. Тај приступ води закључку да родна једнакост, нарушавањем традиционалних родних улога, може допринети јачању ставова којима се насиље релативизује, а успех жене доживљава као претња. Имајући у виду да је друштвени положај жена у старом и средњем веку, који се у овом раду излаже, већ био предмет анализе у оквиру II поглавља докторске дисертације кандидаткиње, Комисија сматра да није потребно да се тај део садржине поново разматра у овом поступку.

32. **Snežana Prelević, „O zločinu i kazni“, *Pravo – teorija i praksa*, br. 10–12, 2012, 95–106 (M53).**

Овај рад бави се историјским развојем кажњавања кривичних дела, као и еволуцијом схватања о узроцима њиховог извршења. По свом предмету и методолошком приступу рад припада кривичноправној, а не ужој грађанскоправној научној области, те се не може узети у обзир приликом избора у звање доцента за ужу грађанскоправну научну област.

33. **Snežana Prelević, „Poslovna etika – paradoks ili neminovnost?“, *Pravo – teorija i praksa*, br. 1–3, 2011, 36–55 (M53).**

Кандидаткиња у овом раду разматра питања пословне етике, са посебним освртом на етичност поступања једне конкретне компаније. С обзиром на предмет рада, који не спада у ужу грађанскоправну научну област, рад се не може узети у обзир приликом избора у звање доцента за ту област.

34. **Radica Šipovac, Snežana Prelević, „Brak sa elementom inostranosti“, *Pravo – teorija i praksa*, br. 9–10, 2010, 62–72 (M53).**

Овај коауторски рад разматра питање закључења брака са елементом иностраности. У тексту је, пре свега, дат преглед законских решења која уређују закључење брака у појединим европским правним системима, уз указивање на чињеницу да се у неким од њих дозвољава заснивање истополних заједница, односно да различитост полова не представља нужно услов за закључење брака. Потом се указује на особености шеријатског права, нарочито на могућност полигамије, која је у супротности са начелом моногамије својственим нашем породичном и кривичном праву. У наредном делу рада анализирају се одредбе Закона о решавању сукоба закона са прописима других земаља које се односе на меродавно право за закључење брака и форму брака, док је завршни део текста посвећен појединим примерима из праксе у

којима је, према наводима ауторке, дошло до „изигравања нехуманих забрана за склапање брака“.

Иако рад формално припада области породичног права, комисија запажа да се питањем закључења брака са елементом иностраности ауторка бави претежно описно и узгредно. Излагање се углавном своди на навођење релевантних законских одредаба и општих напомена о могућим проблемима који се у пракси могу појавити, уз минимално ослањање на релевантну научну литературу и без покушаја да се отвори продубљенија правна расправа или заузме јасније аргументован став о кључним питањима ове области.

35. **Snežana Prelević, Rok Lampe, Marinko Džudović, „Značaj metoda DNK otiska u porodičnom pravu“, *Pravo – teorija i praksa*, br. 7–8, 2009, 100–108 (M53).**

У овом коауторском раду кандидаткиња разматра значај испитивања ДНК отиска у контексту породичноправног статуса детета. У уводном делу указује се на ситуације у којима питање порекла детета може бити спорно, уз посебно усмерење на брачно и ванбрачно очинство. Потом се даје преглед појединих метода за утврђивање и оспоравање материнства и очинства, док је засебан део рада посвећен настанку, развоју и предностима испитивања ДНК отиска као савремене и поуздане методе утврђивања биолошког порекла. Аутори се осврћу и на однос шеријатског права према употреби ДНК анализе, а закључне напомене посвећене су једној одлуци Врховног суда Србије која се односила на доказну вредност ДНК отиска.

Иако рад формално припада области породичног и медицинског права, комисија запажа да су поједина питања обрађена углавном на описном и информативном нивоу. Излагање се своди на пружање основних података о ДНК анализи, без продубљенијег разматрања општих правила и спорних аспеката утврђивања и оспоравања материнства и очинства у позитивном праву. Методолошке мањкавости видљиве су и у начину коришћења судске праксе, која је обрађена тек у закључном делу рада и то на веома ограниченом простору, без систематске анализе и уклапања у шири нормативни и доктринарни оквир.

36. **Petar Stanojević, Zoran Pavlović, Snežana Prelević, „Međunarodni krivični sud – mlad organ, ali značajan segment međunarodnog pravosuđa“, *Pravo – teorija i praksa*, br. 7–8/2009, 5–14 (M53).**

У овом коауторском тексту разматра се историјски развој међународног кривичног правосуђа. С обзиром на предмет рада, који припада области међународног кривичног права, рад се не може узети у обзир приликом избора у звање доцента за ужу грађанскоправну научну област.

37. **Snežana Prelević, Rok Lampe, Marinko Džudović, „Pravo na suđenje u razumnom roku – značajan princip građanskog procesnog prava“, *Pravo – teorija i praksa*, br. 5–6/2009, 36–45 (M53).**

Овај коауторски чланак доноси кратак преглед правила о суђењу у разумном року у контексту Европске конвенције о људским правима и релевантне праксе Европског суда за људска права. У раду се анализира једна одлука Европског суда за људска права донета у предмету против Републике Србије и указује на њен значај за увођење уставне жалбе у српски правни систем, након чега се изводи општи закључак о потреби прилагођавања домаћег правосуђа европским стандардима суђења у разумном року.

Имајући у виду број коаутора, ограничен обим рада, скроман корпус коришћене литературе и сумарност излагања, овај текст може се окарактерисати као веома кратак прегледни рад. У њему изостаје продубљена правна анализа проблема суђења у разумном року, као и разматрање различитих могућих решења и њихових предности и недостатака, нарочито у погледу уставносудске заштите и надлежности за одлучивање о повреди овог права.

38. Маринко Цудовић, Снежана Прелевић, „Надокнада нематеријалне штете према Закону о облигационим односима“, *Право – теорија и пракса*, бр. 5–6, 2009, 46–56 (M53).

У овом коауторском раду разматра се накнада неимовинске штете у српском грађанском праву. Аутори најпре излажу појам имовинске и неимовинске штете, а затим наводе основна правила о правном основу и начину одмеравања новчане накнаде неимовинске штете, ослањајући се превасходно на одредбе Закона о облигационим односима и на општеприхваћена схватања о сатисфакцији као сврси ове накнаде.

Аутори се задржавају на излагању општих правила и познатих ставова правне теорије, без њиховог проблематизовања и без сопственог критичког доприноса. Изостанак анализе посебно је уочљив у делу који се односи на одмеравање висине накнаде, где се тек у најосновнијим цртама помиње улога стручног вештачења, без разматрања спорних питања која се у пракси редовно јављају.

У другом делу рада аутори указују на поједине дилеме у вези са накнадом неимовинске штете, као што су питање накнаде због неоснованог лишења слободе, право правних лица на накнаду неимовинске штете и накнада због повреде радног односа. Међутим, ни овај сегмент текста не садржи развијену правну анализу нити расправу о могућим решењима наведених проблема. Читаоцу се указује на постојање одређених питања, али без јасног опредељења аутора или аргументованог разматрања различитих приступа. Тако се, на пример, у делу који се односи на неосновано лишење слободе износе статистички подаци о броју таквих случајева, без повезивања тих података са правом на накнаду неимовинске штете и без анализе релевантних правних стандарда.

Закључни део рада не доноси одређене и јасне научне резултате, већ се задржава на општој констатацији да у српском праву постоје извесни недостаци и да би нормативни оквир могао бити унапређен. Употребом општих и недовољно прецизних формулација аутори стварају утисак ширих научних закључака, иако из самог текста није јасно шта би конкретно требало мењати нити у ком правцу. Илустративна је, у том смислу, и следећа реченица из закључка, чије је значење остало неразјашњено:

„Imajući u vidu međunarodne standarde, praksu Evropskog suda u Strazburu te tendenciju stalnog širenja oblasti ljudskih prava i mehanizama koji služe njihovoj zaštiti zakonodavac treba senzibilnije da reaguje na promene koje sobom donose tehnička otkrića, međunarodno poslovanje, integracije i odraz koji navedene pojave imaju u međunarodnom i uporednim pravima.“

Посматрано у целини, раду недостају основни елементи научне методологије: хипотезе нису јасно формулисане, изложена правила нису предмет анализе, а аутори се уздржавају од извођења сопствених, одређених закључака. Поред тога, рад се ослања на веома ограничен корпус литературе, иако је област накнаде неимовинске штете у домаћој правној теорији и судској пракси обимно и дуготрајно обрађивана. Коришћена су свега три уџбеника облигационог права и неколико чланака, при чему се структура рада у значајној мери поклапа са насловима тих чланака, што упућује на закључак да је текст сачињен сумирањем већ постојећих извора, без самосталног научног доприноса.

39. Lynne Montgomery, Zdravko Jež, Snežana Prelević, „Specifičnosti naučno-istraživačkog rada u društvenim naukama“, *Pravo – teorija i praksa*, br. 7–8, 2008, 10–17 (M53).

У овом коауторском раду аутори се баве општим питањима научног рада и научне методологије. Најпре се дају основне дефиниције науке и научног рада, након чега следи преглед различитих метода истраживања, уз њихову класификацију и опис услова које метод мора да испуни (логичких, техничких, организационих и стратегијских). Посебна пажња посвећена је методолошким постулатима научне делатности, при чему се издвајају принципи објективности, поузданости, општости и систематичности. У наставку рада разматрају се фазе научног истраживања, као и одређене специфичности истраживачких метода у друштвеним наукама, уз осврт на различите приступе научних истраживача. Закључни део текста наглашава значај јавности и публикавања резултата научног рада, уз општу констатацију о динамичкој природи друштвених односа.

Садржински посматрано, рад има изразито општи и уводни карактер. Он не садржи никакву анализу конкретних правних питања, нити је усмерен ка било којој посебној грани права, већ представља општи методолошки приказ који би могао бити примењив на различите области друштвених наука. Излагање се своди на систематизацију познатих методолошких појмова и принципа, без развијања сопствених теза, критичког преиспитивања наведених приступа или повезивања методолошких разматрања са конкретним правним истраживањима.

Имајући у виду предмет и карактер рада, као и чињеницу да се он не бави грађанскоправном материјом нити доприноси научној расправи у оквиру уже грађанскоправне научне области, овај рад се не може узети у обзир приликом избора у звање доцента за ужу грађанскоправну научну област.

40. **Biljana Petrović, Snežana Prelević, „Izigravanje zakona (fraus legis) u međunarodnom privatnom pravu“, *Pravo – teorija i praksa*, br. 5–6, 2008, 38–46 (M53).**

У овом коауторском прегледном раду аутори излажу основне информације о појму изигравања закона (*fraus legis*) у међународном приватном праву. Текст садржи кратак осврт на историјски развој ове идеје, као и на типичне случајеве и примере изигравања закона који се помињу у литератури. Аутори се такође осврћу на поједина схватања о појму изигравања закона и његовим правним последицама, али без њиховог даљег разрађивања. У раду нису јасно постављени циљеви истраживања, нити се долази до одређених и аргументованих закључака. Излагање је несистематично, без унутрашње структуре и јасне поделе на целине, а расправа је лишена критичког преиспитивања наведених ставова и примера. Текст се своди на навођење основних правила међународног приватног права и илустративних случајева из литературе, без дубље анализе њиховог значаја и домаћаја у теорији и пракси.

41. **Снежана Прелевић, „Деца су украс света – гарантована права и реалност“, *Правно-економски погледи*, бр. 2, 2012.**

Овај рад кандидаткиња није приложила уз пријаву, а Комисија, упркос уложеним напорима, није успела да га прибави, због рад чега није могао бити вреднован у овом поступку.

42. **Снежана Прелевић, „Иду ли бизнис и морал заједно“, *Правно-економски погледи*, бр. 1, 2010.**

Судећи по наслову, овај рад не спада у ужу грађанскоправну научну област за коју је конкурс расписан. Кандидаткиња га није доставила уз пријаву, а Комисија, упркос предузетим напорима, није успела да дође до његовог текста, те рад није могао бити вреднован у овом поступку.

43. ОЦЕНА ПРЕГЛЕДАНИХ РАДОВА

Комисија је, полазећи од тога да се избор врши за ужу грађанскоправну научну област, извршила увид у радове које је кандидаткиња Снежана Плавшић приложила уз пријаву, као и у друге радове са достављеног списка који су по тематици могли бити релевантни за ужу грађанскоправну област и који су били доступни. У том оквиру, посебно су анализирани коауторски уџбеник „Увод у грађанско право и стварно право“, као и поједини радови који се дотичу грађанскоправних института (нпр. питања субјеката права и заступања, одређивања меродавног права у прекограничним ситуацијама, те поједине теме облигационог права). Синтетички посматрано, Комисија је у већини прегледаних радова уочила недостатак јасно постављених истраживачких питања и хипотеза, одсуство методолошки доследне анализе и ограничено ослањање на релевантну литературу, при чему се излагање често своди на дескриптивно низање

општих информација и прописа, без критичког вредновања и без систематизације која би водила научно утемељеним закључцима.

Коауторски уџбеник показује најизраженије слабости управо у погледу наставне и научне поузданости: обимне и сложене целине општег дела грађанског права и стварног права изложене су претерано сумарно, уз недовољно прецизно и оскудно навођење извора, као и уз појаву нејасних и местимично нетачних објашњења која могу довести читаоца до погрешних закључака о основним институтима. Имајући у виду да уџбеничка литература мора да се одликује нарочитом терминолошком прецизношћу и концептуалном јасноћом, Комисија закључује да ова публикација, чак и када се цени у светлу њене намене за потребе наставе на високој школи, не достиже потребан стандард квалитета.

Поред тога, Комисија је посветила пажњу и докторској дисертацији кандидаткиње „Правни аспекти насиља у породици“ (2022), која је, према сопственим подацима дисертације, сврстана у кривичноправну ужу научну област. Иако тема дисертације може имати додирних тачака са породичним правом, у целини посматрано дисертација је превасходно дескриптивно конципирана, са ограниченим научним доприносом у смислу правнодогматске анализе, аргументоване расправе и критичког односа према изворима. Комисија је, такође, уочила да су значајни делови дисертације касније публикавањем пренети у поједине радове, због чега такви текстови, као већ вредновани у оквиру дисертације или као већ познати јавности, не могу бити поново третирани као нови научни резултати у овом поступку.

Сабирајући утиске, Комисија налази да онај опус др Снежане Плавшић који је релевантан за ужу грађанскоправну научну област не показује потребан степен продубљености, методолошке утемељености и терминолошке прецизности, нити континуитет оригиналног научног доприноса. У радовима доминира описни приступ и ограничена аналитичка разрада, а у појединим текстовима уочавају се и озбиљне стручне мањкавости које доводе у питање поузданост изложеног садржаја.

2.5. УЧЕШЋЕ НА ПРОЈЕКТИМА

1. Руководилац пројекта: *Нови изазови – традиционално и савремено правничко знање и вештине у модерном добу*, Висока школа за пословну економију и предузетништво, Београд и удружење Limitless, Београд, 2025. година.
2. Учесће на пројекту: *Serbia Accelerating Innovation and Entrepreneurship Project - SAIGE*, Пројекат акцелерације иновација и подстицања раста предузетништва у Републици Србији, Министарство науке, технолошког развоја и иновација, Фонд за иновациону делатност и Фонд за науку, од априла до новембра 2024. године (правни експерт).
3. Пројекат „*Предузетници за XXI век*“, НВО Савез грађана Србије, Висока школа за пословну економију и предузетништво, Женска пословна асоцијација, 2023.
4. Пројекат „*Одржи корак – образовањем до одрживог развоја*“, Женска пословна асоцијација, 2023.

5. Пројекат „Екологија за све“, Женска пословна асоцијација, 2023.

2.6. МЕНТОРСТВА И ЧЛАНСТВА У КОМИСИЈАМА

1. М. Станчић, „Еволуција права на развод: историјски преглед и савремени изазови“, 2025 (дипломски рад) – ментор.
2. И. Тривунчић, „Форма закључења брака – историјски осврт“, 2025 (дипломски рад) – ментор.
3. А. Костић Гудурић, „Насиље у породици: правни оквир и заштита жртава“, 2025 (дипломски рад) – ментор.
4. С. Кесер, „Појам и карактеристике уговора о франшизингу“, 2024 (дипломски рад) – ментор.
5. М. Симикић, „Новчана накнада неимовинске штете због умањења опште животне активности“, 2024 (дипломски рад) – ментор.
6. В. Спасојевић, „Правни оквири и економске стратегије у праву конкуренције ЕУ“, 2024 (мастер рад) – члан комисије.
7. Д. Тодоровић, „Настанак Европске уније – Париски и римски уговори“, 2023 (мастер рад) – члан комисије.
8. С. Новаковић, „Насиље у породици“, 2025 (дипломски рад) – члан комисије.
9. А. Трајковић, „Савет Европске уније: структура и значај у процесу одлучивања“, 2025 (дипломски рад) – члан комисије.
10. М. Ивас Спировска, „Заштита на раду“, 2025 (дипломски рад) – члан комисије.
11. С. Тодоровић, „Дисциплинска одговорност полицијских службеника“, 2024, (дипломски рад) – члан комисије.
12. А. Тодоровић, „Застарелост потраживања из радног односа“, 2024 (дипломски рад) – члан комисије.

Кандидаткиња је у пријави навела учешће у изради већег броја дипломских и мастер радова, и то како у својству ментора, тако и као члан комисије. Комисија, међутим, указује на то што кандидаткиња није доставила студентске евалуације свог наставног рада. Поред тога, менторство се, по својој правној и институционалној природи, не може ценити у поступку избора у звање доцента, будући да се право на самостално менторство стиче тек избором у то звање. Најзад, из достављеног списка није видљиво на којим су високошколским установама наведени радови одбрањени. Имајући у виду све наведено, Комисија закључује да ови подаци не могу бити узети у обзир као релевантни у поступку вредновања кандидаткиње у оквиру овог конкурса.

2.7. ПРИСТУПНО ПРЕДАВАЊЕ

У оквиру поступка за избор у звање доцента Снежана Плавшић је 17. децембра 2025. године одржала приступно предавање на тему „Породичноправни ефекти

постхумне фертилизације“ пред комисијом у саставу: др Дејан Ђурђевић, редовни професор Правног факултета Универзитета у Београду, др Марија Караникић Мирић, редовна професорка Правног факултета Универзитета у Београду, др Милош Живковић, редовни професор Правног факултета Универзитета у Београду, др Марија Драшкић, редовна професорка у пензији Правног факултета Универзитета у Београду, др Гордана Ковачек Станић, редовна професорка Правног факултета Универзитета у Новом Саду у пензији.

Приступно предавање кандидаткиње др Снежане Плавшић је, по оцени Комисије, било формално припремљено, али садржински и педагошки недовољно прилагођено наставном контексту. Излагање се у великој мери свело на читање унапред припремљене презентације, по моделу излагања на научној конференцији, без јасне структуре и динамике која се очекује од универзитетског предавања. Кандидаткиња није показала довољну способност да тему слободно и систематично изложи, нити да је прилагоди студентској публици. Посебно је уочено да се кандидаткиња није снашла у дискусији након излагања, те да није дала уверљиве и прецизне одговоре на постављена питања, што указује на недовољну сигурност у материји и ограничену педагошку спремност. Имајући у виду укупан утисак, Комисија је приступно предавање оценила са четири оцене 3 и једном оценом 2, што указује да приступно предавање није достигло ниво наставних и педагошких стандарда који се очекују за избор у звање доцента на Правном факултету Универзитета у Београду.

3. МИШЉЕЊЕ И ПРЕДЛОГ КОМИСИЈЕ

3.1. ИСПУЊЕНОСТ ФОРМАЛНИХ УСЛОВА

Комисија је утврдила да је др **Ивана Бараћ Миловановић** испунила све услове за избор у звање доцента прописане чланом 74 Закона о високом образовању, чланом 134 Статута Универзитета у Београду, чланом 112 Статута Правног факултета Универзитета у Београду и чланом 13 Правилника о минималним условима за стицање звања наставника на Универзитету у Београду.

Обавезне услове испунила је на следећи начин:

– општи услов је испунила стицањем академског назива доктора правних наука на Правном факултету Универзитета у Београду;

– одржала је приступно предавање, које је од стране Комисије оцењено највишом оценом;

– током целокупног претходног изборног периода добијала је позитивне оцене педагошког рада у студентским анкетама;

– након првог избора у звање асистента објавила је више научних радова, и то један рад категорије М14, један рад категорије М23, два рада категорије М24, два рада категорије М44, један рад категорије М51 и један рад категорије М53, при чему сви радови припадају области за коју се кандидаткиња бира.

Изборне услове остварила је на следећи начин:

– Стручнопрофесионални допринос остварила је као сарадник на међународном научном пројекту Erasmus + KA203 – Стратешко партнерство за развој мастер студијског програма Право и род (New Quality in Education for Gender Equality – Strategic Partnership for the Development of Master's Study programme LAW AND GENDER – LAWGEM).

– Допринос академској и широј заједници остварила је као добитница Sasakawa Young Leaders Fellowship Fund (SYLFF) стипендије Комитета Токио фонда Универзитета у Београду за 2022. годину

– Сарадњу са другим високошколским установама остварила је учешћем у извођењу наставе на факултету правних наука, Универзитета Доња Горица, Црна Гора, у својству гостујућег предавача на предметима Породично право и Наследно право, као и учешћем у извођењу наставе на предмету Gender Competent Family Law у оквиру новоуспостављеног мастер програма на енглеском језику Law and Gender (LAWGEM) Masters Academic Studies на Универзитету у Београду – Правном факултету. Исто тако, овај услов је остварила и учешћем у програмима размене наставника и студената, и то одласком на студијски боравак на Европа институт Универзитета у Сарланду (*Universität des Saarlandes*), као добитница стипендије Немачке службе за академску размену (*Deutsches Akademisches Austauschdienst – DAAD*) у оквиру програма *DAAD Leonhard-Euler programme* 2024/25. године, као и студијским боравком на Макс Планк институту за упоредно и међународно приватно право (Max Planck Institute for Comparative and International Private Law) у Хамбургу у Немачкој.

Када је реч о кандидаткињи др **Снежани Плавшић**, комисија је утврдила да нису испуњени сви услови за избор у звање доцента прописани чланом 74 Закона о високом образовању, чланом 134 Статута Универзитета у Београду, чланом 112 Статута Правног факултета Универзитета у Београду и чланом 13 Правилника о минималним условима за стицање звања наставника на Универзитету у Београду, и то из следећих разлога:

Обавезни услови:

– општи услов није испунила зато што је стекла академски назив доктора правних наука одбранивши докторску дисертацију из кривичноправне уже научне области, што је не може препоручити за конкурс који је расписан за ужу научну област грађанског права;

– одржала је приступно предавање које, према мишљењу и оцени Комисије, није достигло ниво наставних и педагошких стандарда који се очекују за избор у звање доцента на Правном факултету Универзитета у Београду;

– није доставила студентске евалуације из којих би се могао извући закључак о квалитету њеног досадашњег педагошког рада;

– објавила је један уџбеник, један рад категорије М63, осам радова категорије М53 и четири рада категорије М33 које је комисија, имајући у виду теме радова и њихову оригиналност сматрала релевантним за овај конкурс.

Комисија није посебно вредновала радове који представљају накнадно објављене сегменте докторске дисертације, јер као такви не могу бити вредновани два пута, као ни радове који по свом предмету не припадају ужој грађанскоправној научној области за коју се кандидат бира у звање доцента.¹¹

Изборни услови:

– Стручнопрофесионални допринос остварила је као руководиоца на домаћем пројекту Нови изазови – традиционално и савремено правничко знање и вештине у модерном добу, који организује и спроводи Висока школа за пословну економију и предузетништво, и као учесник на пројекту Serbia Accelerating Innovation and Entrepreneurship Project – SAIGE, Пројекат акцелерације иновација и подстицања раста предузетништва у Републици Србији, Министарство науке, технолошког развоја и иновација, Фонд за иновациону делатност и Фонд за науку;

¹¹ Вредновани радови обухватају: уџбеник Увод у грађанско право и стварно право (С. Прелевић Плавшић, Ж. Рашевић, И. Бабић, 2025); један рад категорије М63 („Zabrana diskriminacije kao jedan od javnih oblika ustanove javnog poretka u međunarodnom privatnom pravu“); осам радова категорије М53 („Subjects of law and their representation: Historical review“; „(P)еволуција женских права – од лица alieni iuris до нордијског парадокса; „Brak sa elementom inostranosti“; „Значај метода DNK otiska u porodičnom pravu“; „Pravo na suđenje u razumnom roku – značajan princip građanskog procesnog prava“; „Nadoknada nematerijalne štete prema Zakonu o obligacionim odnosima“; „Izigravanje zakona (fraus legis) u međunarodnom privatnom pravu“; „Јавне набавке између управног и облигационог права: системско позиционирање“), као и четири рада категорије М33 („The Convention on the Rights of the Child: Successes and Gaps in Reducing Child Labor and Rights Violation“; „Determining the Applicable Law for Cross-border Infringement of Personality Rights in the Media“; „Жене и једнакост – илузија и стварност“; „Prava deteta u Srbiji i svetu“).

Нису вредновани радови који представљају накнадно објављене делове докторске дисертације или су раније публиковани као чланци (забрана двоструког вредновања), и то: „Породично насиље – пандемија из сенке“; „Socio-economic consequences of the phenomenon of missing women“; „Породично насиље и одговорност државе у европској судској пракси“; „Evolution of the Legal Status of Women in Contractual Relations: From Discrimination to Equality in Business“; „Почеци примене дужности дужне прилежности у поступцима породичног насиља“; „Inadequacy of Application of Sentencing Policy for Perpetrators of Domestic Violence“; „Women and the Acquisition of the Right to Independently Undertake Legal Transactions“; „Da li je pravda dostižna ali spora?“, будући да исти научни резултати не могу бити предмет двоструког вредновања.

Из разматрања су изузети и радови који по свом предмету не припадају ужој грађанскоправној научној области за коју је конкурс расписан, укључујући докторску дисертацију Правни аспекти насиља у породици, као и радове из области кривичног права, људских права, етике, методологије, климатских промена, вештачке интелигенције и интердисциплинарних истраживања (нпр. The Subculture of Clothing Between Human Rights and the Threat of Terrorism; Opportunities and Challenges of Artificial Intelligence Application in Investment Arbitration; Climate Change From the Perspective of the European Court of Human Rights; „Процена утицаја на здравље људи у контексту заштите животне средине“; О злочину и казни; Specificnosti naučno-istraživačkog rada u društvenim naukama; „Poslovna etika – paradoks ili neminovnost?“).

– Кандидаткиња није доставила доказе о свом доприносу академској и широј заједници. Она је навела да је учествовала на бројним наставним активностима ван студијских програма, али као полазник, а не као предавач;

– Сарадњу са другим високошколским установама кандидаткиња др Снежана Плавшић остварила је радним ангажовањем на Факултету за менаџмент у Сремским Карловцима Универзитета „Унион – Никола Тесла“ у Београду.

3.2. ВРЕДНОВАЊЕ

На основу свеобухватне, детаљне и упоредне анализе научних, наставних и академских резултата обе кандидаткиње, Комисија је једногласно закључила да је др Ивана Бараћ Миловановић бољи кандидат за избор у звање доцента у ужој грађанскоправној научној области – предмети Породично право и Медицинско право.

Овакав закључак не заснива се искључиво на формалном испуњавању конкурсних услова, већ пре свега на квалитету и научној зрелости радова др Иване Бараћ Миловановић, јасно профилисаном и континуираном научном усмерењу, као и на резултатима које је остварила у наставном раду. Комисија је уверена да се од др Иване Бараћ Миловановић може основано очекивати даљи значајан допринос развоју српске грађанскоправне науке и унапређењу наставе из породичног и медицинског права на Правном факултету Универзитета у Београду.

Др Ивана Бараћ Миловановић је током докторских студија и рада на Правном факултету Универзитета у Београду показала висок ниво теоријског знања, зрелост правног расуђивања и изражену способност за критичку правну анализу. Све докторске испите положила је са највишим оценама, а докторску дисертацију одбранила је са одликом, при чему је предмет истраживања, примењена методологија и начин аргументације јасно сврставају у ужу грађанскоправну научну област. Њени радови одликују се доследном применом грађанскоправне догматике, систематичношћу и способношћу да се сложена правна и етичка питања размотре у оквиру важећих института и норми грађанског права.

Посебно је значајно да је др Ивана Бараћ Миловановић показала јасно и трајно научно усмерење ка породичном и медицинском праву, које се огледа како у избору тема, тако и у начину њихове обраде. Њени радови не представљају изоловане или тематски распршене прилоге, већ део кохерентног научног развоја и постепеног продубљивања специјалистичког знања. Такав континуитет и фокус Комисија је оценила као једну од кључних предности кандидаткиње.

Наставни рад др Иване Бараћ Миловановић високо је оцењен од стране студената, што потврђује њену способност да сложену правну материју пренесе јасно, систематично и педагошки утемељено. Поред тога, истакла се као поуздан и одговоран сарадник у наставном и научноистраживачком раду, што додатно говори у прилог њеној спремности за наставничко звање.

Комисија је узела у обзир и језичке компетенције кандидаткиња. Иако оне саме по себи нису одлучујући критеријум, релевантне су као допунска околност у процени

научног потенцијала. У том смислу, Комисија констатује да др Ивана Бараћ Миловановић, поред активног знања енглеског језика, поседује и функционално разумевање француског и шпанског, као и основно познавање немачког језика, што јој омогућава непосредан приступ ширем корпусу стране литературе из области грађанског права. Др Снежана Плавшић у пријави наводи познавање енглеског језика.

Кандидаткиња др Снежана Плавшић остварила је извесне резултате у свом досадашњем професионалном ангажовању, посебно на приватним високошколским установама. Међутим, Комисија је, након увида у њен целокупан научни опус, закључила да ти резултати не достижу ниво научне утемељености, аналитичности и методолошке доследности који се очекује од кандидата за избор у звање доцента у ужој грађанскоправној научној области. Иако је кандидаткиња објавила већи број радова, Комисија је оценила да квантитет није праћен одговарајућим квалитетом, те да радови често имају обележја прегледности, површности и недовољно развијене научне расправе.

Посебно је значајна чињеница да докторска дисертација др Снежане Плавшић, по свом предмету, методологији и научном приступу, недвосмислено припада кривичноправној ужој научној области. Дисертација је одбрањена у оквиру кривичноправног студијског програма, уз полагање искључиво кривичноправних и кривичнопроцесних испита, а тежиште истраживања усмерено је на насиље у породици као кривичноправни и криминолошки феномен, репресивне механизме државне заштите и поступање органа гоњења и судова. Породичноправни аспекти у дисертацији обрађени су маргинално и инструментално, без систематске анализе грађанскоправних института и без примене грађанскоправне догматике. Та околност, по оцени Комисије, има посебну тежину у конкурс који је расписан управо за ужу грађанскоправну научну област.

Комисија је такође оценила да научноистраживачки рад др Снежане Плавшић карактерише тематска распршеност и одсуство јасно профилисаног научног усмерења. Иако су теме којима се бавила несумњиво друштвено значајне, оне су, по правилу, обрађиване без продубљене правничке анализе, уз ослањање на ограничену литературу и без јасно формулисаних научних закључака. Такав приступ није омогућио Комисији да у њеном раду препозна развијен специјалистички профил релевантан за област грађанског права.

3.3. ПРЕДЛОГ

Имајући у виду све наведено, Комисија је закључила да др Ивана Бараћ Миловановић не само да у потпуности испуњава све формалне и материјалне услове конкурса, већ да у поређењу са другом кандидаткињом представља научно, наставно и стручно јасно бољег кандидата за избор у звање доцента у ужој грађанскоправној научној области.

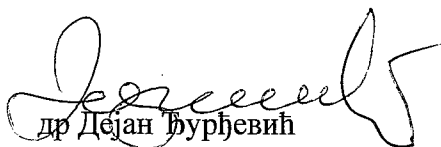
Имајући у виду све наведене чињенице и извршену анализу и вредновање научних и наставних резултата обе кандидаткиње, Комисија једногласно чини

ПРЕДЛОГ

да се доктор правних наука **Ивана Бараћ Миловановић** изабере у звање доцента за грађанскоправну ужу научну област – предмети: Породично право и Медицинско право.

У Београду, 22.12.2025. године

ЧЛАНОВИ КОМИСИЈЕ

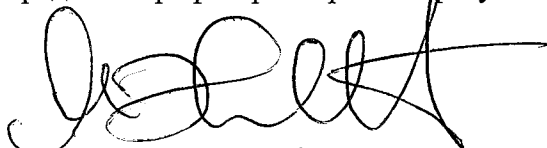

редовни професор Правног факултета Универзитета у Београду

др Марија Караникић Мирић

редовна професорка Правног факултета Универзитета у Београду

др Милош Живковић

редовни професор Правног факултета Универзитета у Београду

др Марија Драшкић

редовна професорка Правног факултета Универзитета у Београду

др Гордана Ковачек Станић

редовна професорка Правног факултета Универзитета у Новом Саду